

**Oriveden helluntaiseurakunnassa v. 2013 pidetyn
raamattutuntisarjan puhemuistiinpanot aiheesta**

Aabraham ja Aabrahamin Jumala

ke 23.10. klo 18

to 24.10. klo 18

pe 25.10. klo 18

su 27.10. klo 11

Veikko Nieminen

**Muistiinpanot ovat lisäkappaleiden osalta raamattutunneilla läpikäytyä aineistoa laajemmat.
Tekstissä on käytetty KR33/38 käännöstä ellei toisin mainita.**

SISÄLLYS

1. Aabrahamista puhuminen tärkeää, jopa välttämätöntä	1
2. Aabrahamin Jumala kutsuu lähtemään	2
2.1. Kutsu lähteä kaksivaiheinen.....	2
2.2. Matkaan lähtöön liittyviä opetuksia.....	2
2.2.1. " <i>Lähde maastasi</i> " (12:1; Apt 7:2)	3
2.2.2. " <i>lähde .. suvustasi ja isäsi kodista</i> " (12:1; Apt 7:2).....	3
2.2.3. Millainen Ur oli uskonnollisesti?.....	3
2.2.4. Aabrahamin Jumala ilmestyy kirkkauden Jumalana.....	4
2.2.5. Terah otti johdon matkaan lähdössä.....	4
2.2.6. Aabrahamin Jumala uudisti kutsunsa.....	5
2.2.7. " <i>lähti tietämättä minne oli saapuva</i> " (Hepr 11:8).....	5
2.3. Aabrahamin Jumala antaa matkanlähtöön liittyviä lupauksia.....	5
2.3.1. " <i>kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi</i> " (Hepr 11:8)	6
2.3.2. " <i>Niin minä teen sinusta suuren kansan</i> " (12:2).....	6
2.3.3. " <i>minä ... siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi</i> " (12:2).....	7
2.3.4. " <i>Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat</i> " (12:3)	8
2.3.5. " <i>ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.</i> " (12:3).....	8
2.3.6. Yhteenvedo Aabrahamin saamista lupauksista.....	9
3. Aabraham saapuu maahan ja käy Egyptissä (12b. ja 13a. luvut).....	9
3.1. Sikemiin Mooren tammelle saapuminen.....	10
3.2. Siirtyminen Beetelin ja Ain väliin	10
3.3. Alas Egyptiin meneminen ja sieltä palaaminen	11
3.4. Takaisin vanhalle leiripaikalle Beetelin ja Ain väliin	12
4. Aabrahamin Jumala siunaa veljessovun rakentajaa (13. luku)	12
5. Saapuminen Hebroniin Mamren tammistoon (13b. luku)	14
6. Aabraham nuorisotyöntekijänä ja pyhäkoulunpitäjänä.....	15
6.1. Aabraham harjoitutti kodissaan syntyneistä taistelijoita (14. luku).....	15
6.2. Aabraham pyhäkoulunpitäjänä perheensä keskellä	16
7. Kuningaspappi Melkisedekin ilmestyminen (14b. luku)	17
7.1. Kaksi pappeusperiaatetta.....	17
7.2. Melkisedek vahvisti ja siunasi Aabrahamia oikea-aikaisesti.....	19
7.3. Kuinka Melkisedek vahvisti Aabrahamia?	20
7.4. Aabraham antoi kymmenykset Melkisedekille.....	21
7.5. Sodomian kuninkaan tarjous ja Aabrahamin vastaus hänelle	21
8. Alkuperäinen vanhurskauttamisperusta (15a. luku).....	23
8.1. Alkuperäinen tie vanhurskaaksi tulemiseen: uskon kautta Jeesukseen	23
8.2. Lain tie vanhurskaaksi tulemiseen	24
8.3. Kristus syntisen vanhurskauttaja.....	25
9. Lisäkappale: Liitonteko ja uhrieläinten puolikkaat (15b. luku).....	26
10. Aabrahamin Jumala opettaa uskossa julistamista (17a. luku).....	27
11. Aabraham suurena esirukoilijana (18b. luku, 20. luku).....	28

11.1. Aabraham rukoili Sodomian puolesta	28
11.2. Lisäkappale: Aabraham rukoili Abimelekin perheen puolesta	29
12. Lisäkappale: Aabrahamin huonot ja hyvät käytänteet "periytyivät" jälkipolviin	29
12.1. Aabrahamin suvussa kulkevia huonoja käytäntöjä	30
12.2. Aabrahamin suvussa kulkevia hyviä asioita	30
13. Lisäkappale: Uusi ei voi herätä ellei vanha ensin kuole (16-21a luku)	31
14. Lisäkappale: Aabrahamin Jumala osoittaa kuka on oikea perillinen (21. luku)	32
15. Lisäkappale: Aabrahamin Jumala testaa, kumpi rakkaampi, lahja vai sen antaja (22. luku).....	33
16. Lisäkappale: Aabraham ei jäänyt suruun (23. luku)	34
17. Lisäkappale: Aabraham asetti toisen tarpeet etusijalle (24. luku ja 25a. luku).....	35
18. Lisäkappale: Aabrahamin Jumala ei kadu antamaansa lahjaa (25a. luku).....	35

ke 23.10.2013 klo 18-19

1. Aabrahamista puhuminen tärkeää, jopa välttämätöntä

Raamatussa on periaate, jonka mukaan " *kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi*" (**Room 15:4**). Jo tämän pohjalta meillä olisi syytä puhua Aabrahamista, mutta Aabrahamista puhumiselle on erikseenkin olevia perusteltuja ja syitä:

(1) Palavan pentsaan äärellä Jumala esitteli itsensä Moosekselle nimellä " *Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, lisäkin Jumala ja Jaakobin Jumala.*" (**2. Moos 3:6**) ja tällä samalla nimellä Mooseksen tuli esitellä Jumala myös Egyptissä oleville veljilleen (3:15-16). Myös Jeesus käytti tätä nimeä Jumalasta puhuessaan juutalaisten kanssa (Matt 22:32) ja Pietari ramman miehen parantamisen yhteydessä (Apt 3:13). Jumala sitoi siis itsenä syvemmän tuntemisen näiden kolmen miehen, Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin, elämän tapahtumiin, niiden tutkimiseen ja ymmärtämiseen. Ja juuri tässä tarkoituksessa mekin näiden neljän tunnin aikana tutkimme ensimmäistä näistä kolmesta eli Aabrahamia.

(2) Keskustellessaan juutalaisten kanssa Jeesus sanoi: " *Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.*" (**Joh 8:56**). Tutkimalla siis Aabrahamin elämää ja oppimalla katsomaan Jumalaa hänen tavallaan, myös me näemme Kristuksen yhä selvemmin (Gal 3:16).

(3) Paavali nostaa Roomalaiskirjeessä Aabrahamista esiin keskeisen asian: " *Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi*" (**Room 4:3**). Tämä oli ensimmäinen kerta, kun kestään ihmisestä näin mainitaan ja tämän perusteella häntä voidaan kutsua kaikkien niiden isäksi, jotka vanhurskautetaan uskonsa perusteella " *ilman tekoja*" (4:5-6,11-12).

Mutta Aabrahamilla ei ollut vain hänet vanhurskauttavaa uskoa, vaan hänellä mainitaan olleen ensimmäisenä ihmisenä ylösnousemususkoa, kuolleen eläväksi tekevää uskoa. Tämä tulee ilmi siinä tapauksessa, kun Jumala vaati Aabrahamia uhraamaan oman poikansa, lisäkin, polttouhriksi (22. luku):

17. Uskon kautta uhraasi Aabraham, koetukselle pantuna, lisäkin, uhraasi ainoan poikansa, hän, joka oli lupaukset vastaanottanut

18. ja jolle oli sanottu: "lisäkista sinä saat nimellesi jälkeläisen",

19. sillä hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään; ja sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin. (**Hepr 11:17-19**)

Myös Pietari muistutti lukijoidensa tulleen uskonratkaisunsa kautta Aabrahamin lapsiksi (**1. Piet 3:6** " *ja hänen lapsikseen te olette tulleet*"). Ja tästä samasta lapseudesta Jeesus puhui sanoessaan Sakkeuksesta: " *Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika*" (**Luuk 19:9**). Ja vastaavasti meistä on tullut uudestisyntymän kautta hengellisesti sanoen Aabrahamin lapsi, hänen poikansa lisäkin. Näin lisäkin syntymään liittyvät tapahtumat valottavat mitä uudestisyntyminen on ja mitä se ei ole (Room 9:6-9; Gal 4:21-31).

Aabrahamilla oli siis vanhurskauttava usko ja ylösnousemususko ja näin on perusteltua puhua Aabrahamista uskon isänä ja on hyödyllistä tutkia hänen elämäänsä.

(4) Matteus aloittaa evankeliuminsa sanoilla Jeesusta todelliseksi Daavidin pojaksi mutta myös Aabrahamin pojaksi (**Matt 1:1** " *Jeesuksen Kristuksen, Daavidin pojan, Aabrahamin pojan, syntykirja.*"). Stefanus puhui viimeisessä puheessaan juuri ennen kivittämistään Aabrahamin saamasta kutsusta lähteä Kaldean Uurista (Apt 7:2-8) ja heprealaiskirjeen kirjoittaja puu Aabrahamin Melkisedekin merkillisestä kohtaamisesta (Hepr 7:1-10) ja hänen uskon kautta tekemistään teoista (11:8-19).

Näin meillä on siis erittäin hyvät syyt, jopa velvollisuus, paneutua Aabrahamin elämään. Tosin käytettävissä oleva aika, neljä tuntia, pakottaa jättämään paljon asioita pois ja ymmärrykseni vajuus asettaa rajansa syvällisempään käsittelyyn, mutta näistä rajoittavista tekijöistä huolimatta lähdemme Herran luottaen rohkeasti liikkeelle.

2. Aabrahamin Jumala kutsuu lähtemään

2.1. Kutsu lähteä kaksivaiheinen

Aabraham asui alkuaan Kaldean Uurissa ja täältä Jumala kutsui hänet lähtemään osoittamaansa maahan. Olen siinä vakaassa käsityksessä, että Jumalan ensimmäisen kutsun Aabrahamille kertoo meille Stefanus viimeisessä puheessaan:

2. *Stefanus sanoi: "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa! Kirkkauden Jumala ilmestyi meidän isällemme Aabrahamille hänen ollessaan Mesopotamiassa, ennenkuin hän oli asettunut asumaan Harraniin,*

3. *ja sanoi hänelle: 'Lähde maastasi ja suvustasi ja mene siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan'*

4. *Silloin hän lähti kaldealaisten maasta ja asettui asumaan Harraniin. (Apt 7:2-4)*

Ja Mooses täydentää tätä kertomalla:

31. *Ja Terah otti poikansa Abramia ja poikansa pojan Lootin, Haaranin pojan, ja miniänsä Saaraa, poikansa Abramia vaimon, ja he lähtivät heidän kanssaan Kaldean Uurista mennäksensä Kanaanin maahan, ja he saapuivat Harraniin asti ja asuivat siellä. (1. Moos 11:31)*

Vaikka Herra oli siis kutsunut Aabrahamia lähtemään maastansa ja suvustansa, niin hänen isänsä Terah otti matkaanlähdon johdon käsiinsä ja otti mukaansa Aabrahamin lisäksi myös orvoksi jääneen Lootin. Tämä liikkeellelähtö Kaldean Uurista pysähtyi kuitenkin puoliväliin, n. 800 km päässä olevaan Harraniin, ja he kaikki olivat siellä aina Terahin kuolemaan saakka (11:32). Ehkä jäljelle jääneidenkin taival olisi päätynyt lopullisesti tänne ellei Herra olisi ilmestynyt toistamiseen Aabrahamille. Tästä toisesta samansisältöisestä kutsusta kertoo Mooses:

1. *Ja Herra sanoi Abramille: "Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.*

2. *Niin minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi.*

3. *Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä."*

4. *Niin Abram lähti, niinkuin Herra oli hänelle puhunut, ja Loot meni hänen kanssansa. Abram oli Harranista lähtiessänsä seitsemänkymmenen viiden vuoden vanha. (12:1-4)*

Ja tämä uudistetun kutsun voimasta kesken jäänyt Aabrahamin matka vei perille Jumalan osoittamaan maahan. Stefanus kertoo tästä toisesta liikkeellelähdistä näin:

4. *... Ja kun hänen isänsä oli kuollut, siirsi Jumala hänet tähän maahan, jossa te nyt asutte. (Apt 7:4)*

2.2. Matkaan lähtöön liittyviä opetuksia

Kun nyt olemme hahmottaneet matkan kaksivaiheisuuden, kokoamme yhteen muutamia lähtöön liittyviä opetuksia:

2. 2.1. "Lähde maastasi" (12:1; Apt 7:2)

Millainen kaupunki Kaldean Uur oli? Kaivausten perusteella Uurissa asui tuolloin n. 250 000 ihmistä, osa jopa kerrostaloissa puhuen asumisen kulttuurista. Sen kaivauksista on löydetty kullasta taidokkaasti valmistettuja esineitä jne. Se oli merkittävimpiä sivistyksen ja vaurauden keskuksia koko maailmassa kirjastoineen ja kouluineen ja matemaattisine taulukoineen, joissa puhuttiin mm. neliö- ja kuutiojuurista. Osa meistä olisi nykytiedoillammekin jääneet luokalleen noissa kouluissa.

"Lähde maastasi" käskyn noudattaminen merkitsikin Aabrahamille paljosta luopumista, hänestä tulikin kutsumuksensa maassa teltassa asuva ja paikasta toiseen vaeltava vieras ja muukalainen (23:4; Hepr 11:9). Mutta myöhemmin näemme, että Jumala ei kutsunut Aabrahamia vain luopumaan jostakin, vaan Hän lupaisi antaa tilalle suunnattomasti enemmän.

Jumalan kutsuun vastaaminen merkitsee meillekin usein paljosta luopumista, se tekee meistäkin vieraita ja muukalaisia tämän maan päällä (1. Piet 1:17), mutta mekin saamme jo tässä ajassakin tilalle jumalallisia rikkauksia ja kerran pääsemme omistamaan koko rikkauden:

22. ... teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. (1. Kor 3:22)

2.2.2. "lähde .. suvustasi ja isäsi kodista" (12:1; Apt 7:2)

Tuohon aikaan ihmisen taloudellinen turva ja fyysinen suoja oli oma perhe ja suku. Sosiaalitoimisto, poliisi ja armeija olivat siinä suvussa, jonka parissa elettiin, ja ilman suvun suojaa ihminen oli vapaata riistaa. Aabrahamille lähtö suvusta ja isän kodista oli turvattomaksi ja juurettomaksi kiertolaiseksi antautumista – mutta uskon kautta Jumalan huolenpitoon heittäytymistä.

Aabraham luopui lähtiessään paljosta, mutta tätä enemmän hän sai ja tulee kerran saamaan takaisin.

Aikanammekin Jumalan tielle lähteminen voi johtaa jopa fyysisesti suvusta ja isän kodista ulos joutumiseen, mutta eräällä tavalla näistä luopuminen koskee meitä kaikkia:

37. Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka tyttärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias (Matt 10:37)

29. Ja jokainen, joka on luopunut ... veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista ... minun nimeni tähden, on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän. (Matt 19:29)

Tiedät mitä tämä tarkoittaa: Mikään ei saa tulla meille rakkaammaksi kuin Kristus, kenenkään mielipide ei saa merkitä enempää kuin Jumalan sana ja meidän lopullinen turvamme ei saa olla ihmisissä vaan Jumalassa. Mutta näistä luopuminen oikealla tavalla antaa meillekin monin verroin enemmän jo tässä ajassa ja vallankin perillä taivaassa.

2.2.3. Millainen Uur oli uskonnollisesti?

Vastaus tulee Joosuan kautta, joka sanoo:

2. ... Tuolla puolella Eufrat-virran asuivat muinoin teidän isänne, myös Terah, Aabrahamin ja Naahorin isä, ja he palvelivat muita jumalia. (Joos. 24:2)

Aabrahamin kodissa palveltiin monia jumalia, mutta uskon kuitenkin, että tieto ja odotus Jumalan paratiisissa lupaamasta vaimon siemenestä (3:15), Messiaasta, oli yhä tiedossa, sillä pitkistä iistä johtuen Aadamin (1-930) ja Aabrahamin (1948-2123) välille tarvittiin vain kaksi henkilöä, esim. Metusalah (687-1656; pystyi siis välittämään tiedon ilman välikäsiä Adamilta Nooalle) ja Nooa (1056-2006; pystyi siis välittämään tiedon ilman välikäsiä Metusalahilta Aabrahamille), jotta katkeamaton ihmisketju kulki Adamista Aabrahamiin. Ja mielestäni Hesekielin 16. luvun perusteella itse Aabrahamilla olikin kaipausta luvatus vaimon siemenen perään – ja siksi Jumalan lupaukset Aabrahamille kulminoituukin juuri "siemenen", jälkeläiseen, joka viittasi Paavalin mukaan kaiken aikaa Kristukseen (Gal 3:16) – eli siihen, mitä paratiisissa oli luvattu. Alkukielessä käytetään kummassakin kohdassa (1. Moos 3:15 "*vaimon siemen*"; 22:19 "*Sinun siemenessäsi ...*") samaa siemen-sanaa.

2.2.4. Aabrahamin Jumala ilmestyy kirkkauden Jumalana

Aabrahamin lähtöön Kaldean Uurista Stefanus liittää vielä sanat:

2. ... *Kirkkauden Jumala ilmestyi meidän isällemme Aabrahamille...*(Apt 7:2)

Tämä oli Aabrahamin elämässä vastaava hetki, mistä Jesaja sanoo: "*Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus.*" (Jes 9:1), ja vastaava hetki kuin paimenilla yön pimeyden keskellä, jolloin "*Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään*" ja he kuulivat sanat "*teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra*" (Luuk 2:9,11).

Lähtemällä Kaldean Uurista liikkeelle Aabraham siirtyi pimeydestä valkeuteen, yön lapsesta tuli päivän, valon ja valkeuden lapsi – niin kuin meillekin tapahtui uudestisyntymisen hetkellä (Apt 26:18; 1. Tess 5:4-5; 1. Piet 2:9).

2.2.5. Terah otti johdon matkaan lähdössä

Edellä jo näimme, miten Herra kutsui Aabrahamin lähtemään Kaldean Uurista, "*isänsä kodista*", mutta isä Terah lähtikin mukaan Aabrahamin kutsulla ja otti johdon käsiinsä (11:31). Tästä seurasi se, että Terahin jäädessä Harraniin myöskin Aabrahamin matka pysähtyi sinne ja oli siellä pysähdyksissä ilmeisesti vuosia, aina Terahin kuolemaan saakka.

Historia toistaa itseään: Israelin kansan lähtiessä Herran käskystä Egyptistä "*paljon sekakansaa meni heidän kanssansa*" (2. Moos 12:38) ja heistäkin tuli ongelmia: kesken erämaataipaleen he alkoivat himoita Egyptin herkkuja tartuttaen tämän halun myös Israelin kansaan (4. Moos 11:4).

Myös seurakunnan keskellä jokaisella tulisi olla oma henkilökohtainen kutsu eikä kukaan saisi lähteä liikkeelle toisen kutsulla ei kukaan saisi palvella Herraa toisen näylä, vaan kullakin tulisi olla oma kutsunsa ja oma näkynsä.

Olen havainnut, että herätyksen tilaan tulevien rinnalle ilmaantuu useinkin näitä "terahia", jotka ovat omalla arvovallallaan ja ihmisviisaudellaan jarruttamassa ihmistä käymään uskonratkaisussaan tiellä eteenpäin (= käydä läpi Kristuksen opin alkeet, Hepr 6:1-3), kuten uskoontulon jälkeen kasteen ottaminen, PH:n täyten janoaminen ja Jumalan seurakuntaan sisälle meneminen ja matkaa jääkin monelta lopullisesti puolitiehen.

2.2.6. Aabrahamin Jumala uudisti kutsunsa

Harranista olisi tullut melko varmaan myös Aabrahamin hautapaikka ellei Herra olisi ilmestynyt hänelle toistamiseen (12:1-3), ellei Herra olisi uudistanut kutsuaan hänelle.

Opimme, että Aabrahamin Jumala ei jätä työtänsä kesken, vaan Hän ilmestyy uudelleen ja uudelleen, jotta Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi ja toteutuisi meidän kohdallamme. Miten monesti ihminen jäisi pelastumatta, ellei Herra kutsuisi kahdesti ja kolmesti (Job 33:29-30) ja miten usein meiltä jäisi Jumalan aie puolitiehen tai kokonaan tekemättä, ellei Herra muistuttaisi meitä siitä useaan kertaan

26. Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut. (Joh 14:26)

1. Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Samoista asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästyttä, ja teille se on turvaksi. (Fil 3:1)

2.2.7. "lähti tietämättä minne oli saapuva" (Hepr 11:8)

Lähtiessään matkaan Aabraham ei siis tiennyt minne hän oli saapuva, mikä oli hänen määränpäänsä. Mutta matkansa aikana Aabraham ei joutunut kuitenkaan teiden riskeyksissä arpomaan kumpi tie hänen tulisi valita, sillä Jumala vakuutti kummankin lähdön yhteydessä saman asian: "*Lähde ... siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan*" (12:1; Apt 7:3). Johdatus oli siis varmaa, mutta sitä tuli alati etsiä. Aabrahamin oli kuljettava koko matkan ajan Jumalan johdatuksen "pilven alla" ja "tulipatsaan alla", kuten Israelin kansa myöhemmin (2. Moos 13:21-22), hänen oli koko ajan seurattava jo itämailla näkyvää "johdatuksen tähteä", kuten itämaan tietäjät myöhemmin tekivät tullessaan Jeesus-lapsen luokse (Matt 2:2,9). Niin, Aabrahamin oli elettävä jatkuvassa riippuvuussuhteessa Jumalaan päästäkseen koskaan perille oikeaan paikkaan, oikeaan maahan – ja hän pääsi sinne.

Ja näin on meidänkin kodalla. Me tiedämme kyllä lopullisen päämäärämme, mutta täällä vaeltaessamme me joudumme etsimään Jumalan johdatusta elämämme hetkittäin ja päivittäin:

9. Sentähden emme mekään ... ole lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä,

10. vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta (Kol 1:9-10)

9. ... minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen (Jer 31:9)

105. Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni. (Ps 119:105 lamppu valaisee muutaman askeleen kerrallaan, mutta kun astut ne, niin jälleen näet muutaman askeleen pidemmälle)

2.3. Aabrahamin Jumala antaa matkanlähtöön liittyviä lupauksia

Lopuksi katsomme mitä kaikkea Jumala jakeissa 12:1-3 lupasikaan Aabrahamille.

Jukka Norvanto sanoo tässä kohdin osuvasti: "*Nämä kolme jaetta kertovat kaikessa lyhykäisyydessään kaiken sen, mitä Jumala aikoo seuraavien vuosituhansien aikana tehdä. Ja kun luemme Raamattua eteenpäin aina Ilmestyskirjaan asti, voimme vain todeta: niin kävi kuin Jumala näissä kolmessa jakeessa Aabrahamille lupasi.*"

2.3.1. **"kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi "** (Hepr 11:8)

Vaikka Jumala lupasi antaa perinnöksi maan, niin Aabraham, lisak ja Jaakob joutuivat kuitenkin elämään vieraina ja muukalaisina siinä maassa koko ikänsä (Apt 7:5). Aabraham osti itselleen Kanaanin maasta ainoastaan Makpelan luona ympäristöineen (luku 23) ja Jaakob taisteli omistukseensa Sikemissä olevan ja nimeään kantavan kaivon siihen liittyvine maa-alueen (48:22; Joh 4:5-6) . Aabrahamille annettu lupaus alkoikin toteutua vasta paljon myöhemmin, Joosuan aikana maata valloitettaessa, mutta tuonkin jälkeen vihollinen valloitti maan vielä useaan kertaan. Ja nyt meidän silmiemme edessä jälleen käydään veristä taistelua Luvatun maan hallinnasta. Herran lupaus maasta tulee kyllä toteutumaan voimallisesti, mutta vasta tulevassa rauhanvaltakunnassa, ns. 1000-vuotisessa valtakunnassa.

Palataan patriarkkoihin, Aabrahamiin, lisakkiin ja Jaakobiin. Kun heidän luonnollinen silmänsä ei lupauksista huolimatta nähnyt maata eikä kaupunkia perinnöksi saatuna, niin Heparalaiskirjeen 11. luvun mukaan heidän sisäiset silmänsä alkoivat vähin erin uskon kautta näkemään toisen valtakunnan, toisen isänmaan, joka ei ole tätä luomakuntaa, ja kaupungin, "*jonka rakentaja ja luoja on Jumala*" (Hepr 11:10) – ja tämä tyydytti heidät ja sai heidät pyrkimään maallisten sijaan "*parempaan, se on taivaalliseen*".

Me Aabrahamin lapsina olemme tässä samassa tilanteessa: mekin odotamme tämän maan päällä vieraina ja muukalaisia ("*vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne aika*", 1. Piet 1:17) tulevaa maata ja tulevaa kaupunkia, sitä samaa mitä hekin odottivat.

Vaikka Aabraham, lisak ja Jaakob olivat muihin nähden vieraita ja muukalaisia, niin keskenään he eivät sitä olleet – he näet asuivat samoissa teltoissa toistensa kanssa (Hepr 11:9).

Vastaavasti vaikka me olemme maailmaan nähden vieraita ja muukalaisia, niin keskenämme me emme ole vieraita toisillemme: "*te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä*" (Ef 2:19), veljiä ja sisaria keskenämme.

Palataan perinnön saamiseen. Mitä ikinä Isä Jumala antaakaan perinnöksi, se annetaan perinnöksi Hänen Pojalleen, Kristukselle: "*hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi*" (Hepr 1:2). Ja mitä ikinä kukaan on koskaan saanut tai tuleekaan saamaan Jumalalta perinnöksi, niin se on tullut ja tulee hänelle yksinomaan Kristuksen kautta: me olemme "*Kristuksen kansaperillisiä*" (Room 8:17; Ef 3:6).

Näin jo Aabrahamillekin annettu lupaus maan perinnöksi saamisesta oli pohjimmiltaan messiaaninen, Kristuksen kautta täyttymyksensä saava.

2.3.2. **"Niin minä teen sinusta suuren kansan " (12:2)**

Tyhjä maa ilman asukkaita, ilman kansaa, ei ole mitään. Ja nyt Jumala lupasi, että tämä kansa tulisi syntymään Aabrahamista. Mutta lupauksen hetkellä Saara oli hedelmätön, ja ennen kuin tämä lupaus toteutui sekä Saara että Aabraham tulivat ylikäiseksi, kuolettuneiksi. Lupaus ei siis toteutunut ihmisvoimasta, vaan kuolleet eläväksi tekevän lupauksen Sanan voimasta, heissä jo tuolloin vaikuttavan Kristuksen ylösnousemusvoiman vaikutuksesta. Todellinen Aabrahamin siemen ei ollutkaan vain lisak vaan Kristus (Gal 3:16).

Ja eikö juuri näin ole meidänkin kohdallamme? Me emme itsessämme voi synnyttää ensimmäistäkään lasta Jumalan valtakuntaan, mutta me voimme olla ajallisesta siviili-

lisäädystämme riippumatta Kristuksen uutta luovan voiman kautta hedelmällisiä isiä ja äitejä seurakunnassa synnyttäessämme paljon lapsia Jumalan valtakuntaan.

Tämä lupaus suureksi kansaksi tulemisesta oli siis pohjimmiltaan messiaaninen, joka toteutui ja toteutuu Kristuksen uutta luovan elämän kautta ja se koskettaa myös sinua Aabrahamin lapsena.

2.3.3. "minä ... siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi" (12:2).

Kieliasiantuntijan mukaan "*nimi*" tarkoittaa tässä nimen lisäksi "*vallan ja auktoriteetin paikkaa, kuningashuonetta*". Nimen suureksi tekeminen tarkoitti siis samaa, mitä Herra sanoi myöhemmin Aabrahamille "*sinusta on polveutuva kansojen kuninkaita*" (17:6,16). Ja tämä lupaus toteutui voimallisesti jo Daavidissa, mutta lopulta tuokin lupaus oli messiaaninen ja viittasi ainoaan valtiaaseen, kuningasten Kuninkaaseen ja herrojen Herraan (1. Tim 6:15; Ilm 17:14), Jeesukseen Kristukseen, jota kutsutaankin Daavidin pojaksi ja Aabrahamin pojaksi (Matt 1:1).

Babelin tornin rakentajat olivat juuri edellä (11. luku) yrittäneet tehdä itselleen nimen ("*tehkäämme itsellemme nimi*", 11:4), mutta Jumala hajotti heidän yrityksensä. Ja tämä sama käy jokaiselle ihmisyrityksille rakentaa suurta nimeä. Jäljelle jääkin lopultakin vain yksi nimi ylitse kaikkien ja tämä on Jeesus (Fil 2:10)

Lupaus nimen suureksi tekemisestäkin oli siis messiaaninen, Kristuksessa täytty-myksensä saava.

to 24.10.2013 klo 18-19

Lyhyt kertaus

Eilen aloitimme käsitellä Aabrahamin elämää. Ensiksi näimme, miten Raamattu nostaa hänen elämäänsä esiin jälkeenkäin päin, aina UT:n lehdilläkin, ja kytkee siihen monia opetuksia. Ja näin meidänkin on hyvä puhua Aabrahamista, oppia hänen elämästään ja oppia hänen kauttaan myös Jumalasta, joka nimesikin itsensä Aabrahamin Jumalaksi (26:24; ...).

Näimme myös miten Aabrahamin liikkeellelähtö oli kaksivaiheinen: ensimmäisellä kutsulla hän kulki vain Kaldean Uurista Harraniin, puoliväliin, sillä Aabrahamin isä Terah lähti mukaan ja otti vanhimpana johdon käsiinsä pysähtyen itse ja pysäyttäen kaikkien matkan Harraniin. Vasta Terahin kuoltua Jumala uudisti kutsunsa Aabrahamille ja tämän kutsun voimasta Aabraham lähti jatkamaan matkaansa Harranista saapui eräänä päivänä perille Kanaanin maahan.

Näimme, että Aabrahamin Jumala on Jumala, joka uudistaa ja muistuttaa tarvittaessa kutsunsa – myös meidänkin kohdalla.

Lähtö Uurista, sen ajan sivistyksen kehdestä, merkitsi Aabrahamille paljon luopumista, ehkä hänkin oli asunut kerrostalossa, käynyt kouluja ja käyttänyt kirjastoa. Mutta jos Aabraham luopui Herran nimen tähden jostakin, niin Herra lupasi antaa paljon enemmän ja paljon parempaa tilalle.

Jäimmekin viimeksi siihen, että olimme katsomassa näitä "matkaanlähtöön liittyviä lupauksia", jotka lupaus lupaukselta osoittautuivat olevan messiaanisia eli Kristuksessa täyttymyksensä saavia (eivät siis toteutuneet ihmisvoimasta). Jäljellä on vielä muutama lupaus, jotka katsomme ennen uuteen kohtaan siirtymistä.

2.3.4. "Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua ki-roavat" (12:3)

Joka siis tahtoi Aabrahamin ystävänä siunata ja tehdä hänelle hyvää, sitä Herra lupasi siunata. Mutta joku taas tahtoi kirotta tai tehdä hänelle paha, niin siinäkin tapauksessa Herra lupasi vastata samalla mitalla takaisin.

Ja tämä lainalaisuus ei rajoitu vain Aabrahamiin, vaan se koskee myös hänestä polveutuvaa kansaa, Israelia, mutta myös meitä, hänen hengellisiä lapsiaan. Ja tähän liittyen Pietari kirjoittaaakin:

9. Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin, että siunauksen perisitte. (1. Piet 3:9)

Varmin tapa tulla itse siunatuksi, on siis siunata ensin toisia!

Itse asiassa siunaajan siunatuksi tuleminenkin oli myös messiaaninen lupaus, Kristuksessa täyttymyksensä saava:

3. Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa (Ef 1:3)

Kaikki siunaukset siunaajan ja siunattavan ylle tulee siis yksin Kristuksen kautta.

2.3.5. "ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä." (12:3)

Nyt katsotaan siunatuksi tulemistä toiselta puolelta:

Jumala tarkoittaa tätä lupaustaan luvussa 22 sanoilla "Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä" (22:18). Teksti puhuu Aabrahamin sie-

menestä eli ihmisestä, jonka kautta siunaus tulee kaikkien kansojen osaksi. Mutta koska vain Jumala voi olla tällaisen siunauksen antaja, niin tämän luvatus siemenen täytyi olla Jumala. Näin Jumala antaakin tässä lupauksen omasta inkarnaatiostaan eli lihaksi tulemisestaan. Ja juuri näin Paavalikin tämän ilmaisee:

16. Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano: "Ja siemenille", ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin yhdestä: "Ja sinun siemenellesi", joka on Kristus. (Gal 3:16)

Näin tämäkin lupaus, kaikkien siunatuksi tulemisesta Aabrahamin (erityisen siemenen) kautta, oli messiaaninen, Kristuksessa täyttymyksensä saava: sen vaikutusaika on ikuinen, koskaan päättymätön, ja se koskettaa meitä kaikkia, sinua ja minua.

2.3.6. Yhteenveto Aabrahamin saamista lupauksista

Olemme siis nähneet, että kaikki Aabrahamille annetut lupaukset olivat pohjimmiltaan messiaanisista, Kristuksessa lopullisen täyttymyksensä saavia. Ja tätä voidaan laajentaa: kaikki Raamatussa annetut Jumalan lupaukset ovat saaneet täyttymyksensä Kristuksessa ja ne tulevat meille Hänen kauttaan:

20. Sillä niin monta kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovat hänessä "on"; sentähden tulee hänen kauttaan myös niiden "amen", Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme. (2. Kor 1:20)

Palataan Aabrahamiin: Mietiskellessään näitä messiaanisista, Kristukseen viittaavia, lupauksia PH ei voinut olla kirkastamatta Aabrahamille, joka oli Herran sanojen mukaan myös profeetta (20:7), niistä esiin nousevaa Kristusta, sillä kirjoittaahan Pietari:

10. Sitä pelastusta ovat etsineet ja tutkineet profeetat, jotka ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta,

11. ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista.

12. Ja heille, koska he eivät palvelleet itseänsä, vaan teitä, ilmoitettiin se, mikä nyt on teille julistettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet ... (1. Piet 1:10-12)

Ja Jeesus vahvistaa, että juuri Aabrahamkin pääsi tästä Kristuksen näkemisestä ja kokemisesta osalliseksi:

56. Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi. (Joh 8:56)

Aabraham katseli PH:n valaisemana sydämensä silmin Kristusta ja Hänen päiviään. Aabraham näki Kristuksen saamissaan lupauksissa, so. Herran sanassa ja niiden toteutumiseen liittyvissä elämäntilanteissa. Onko Jumalan sana, Raamattu, meille Kristus-keskeinen – Jeesuksen mukaan kaikki kirjoitukset puhuvat nimittäin Hänestä (Luuk 24:27,44) ja onko elämämme kaikkine vaiheineenkin meille Paavalin tapaan Kristus? (Fil 1:21).

3. Aabraham saapuu maahan ja käy Egyptissä (12b. ja 13a. luvut)

Aabrahamin uskonelämässään kasvaminen ja siinä köyhtyminen havainnollistuvat hänen vaelluksellaan läpikäymien paikkojen ja niiden nimien avulla. Otamme tästä muutamia esimerkkejä.

3.1. Sikemiin Mooren tammelle saapuminen

6. *Ja Abram kulki maan läpi aina Sikemin paikkakunnalle, Mooren tammelle asti. (12:6)*

Ensimmäinen nimeltä mainittu paikka, mihin Aabrahamin Kanaanin maassa asettui, oli siis Sikem. Sikemissä oli kaivo, joka myöhemmin tunnettiin Jaakobin lähteenä (Joh 4:6). Tämä lähde kuvaa Jeesuksesta Kristuksesta, elävän veden lähteenä. Ja kuin tästä "tositteena" Jeesus itse eräänä päivänä olikin juuri tuon samaisen kaivon ja lähteen reunalla tarjoamassa samarialaiselle naiselle elävää vettä.

Jokaisen pitäisi tulle ja jokainen pitäisi ohjata hengellisessä mielessä Sikemiin ja juuri tälle Jaakobin lähteelle ja kaivolle – sillä sieltä elämä alkaa ja siitä lähteestä juomalla myös omasta sydäimestä alkaa kumpuamaan iankaikkisen elämän vedet (4:14).

Sikemissä Aabraham pystytti leirinsä Mooren tammelle. *Moore* merkitsee ”opettaja”. Aabraham pystytti siis telttansa opettajan tammen juurelle. Mitä Aabraham oppi tämän tammen luona?

7. *Silloin Herra ilmestyi Abramille ja sanoi: "Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan" (12:7).*

Muistat miten Aabrahamhan ”lähti tietämättä minne oli saapuva” (**Hepr 11:8**), mutta näistä Herran sanoista hän ensimmäisen kerran tiesi olevansa nyt perillä.

6. ... *Ja siihen aikaan kanaanilaiset asuivat siinä maassa. (12:6)*

Aabraham oli saapunut kyllä perille, mutta hän huomasiikin olevansa maassa vieras ja muukalainen. Tässä tilanteessa voi masentua ja vaipua alas tai siinä voi nostaa katseensa ylös. Aabraham valitsi tämän jälkimmäisen, hän nosti katseensa taivaallisiin:

9. *Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa*

10. *sillä hän odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala. (Hepr 11:9-10).*

Kanaanilaiset kuvaavat kääntymätöntä maailmaan, jonka keskellä mekin elämme, mutta myös vanhaa turmeltunutta luontoamme, joka elää meissä ja eli vielä Aabrahamissakin.

Täällä Aabraham ”rakensi ... alttarin Herralle, joka oli hänelle ilmestynyt” (**12:8**). Ja tämä sama meidänkin tulisi tehdä ...

3.2. Siirtyminen Beetelin ja Ain väliin

8. *Sieltä hän siirtyi edemmäksi vuoristoon, itään päin Beetelistä, ja pystytti telttansa, niin että Beetel oli lännessä ja Ai idässä, ja hän rakensi sinne alttarin Herralle ja huusi avuksi Herran nimeä. (12:8)*

Aabraham ei siis joukkoineen mennyt Beeteliin eikä hän mennyt Ai-kaupunkiin, vaan jäi niiden väliseen maastoon. Beetel merkitsee ”Jumalan huone” ja Jaakobin kertomus myöhemmin osoittaa, että ennen kuin Sikemistä (juuri sieltä Aabrahamikin oli juuri lähtenyt jatkamaan matkaansa väkensä kanssa) voidaan mennä Beeteliin, on koko perheen ja kaikkien mukana kulkevien poistettava vieraat jumalat keskuudetaan ja haudatta ne, on kaikkien puhdistauduttava (= pestävä itsensä Jaakobin lähteen vedellä) ja muutettava vaatteensa (35:2,4; näillä kaikilla syvä hengellinen merkitys). Voidaankin ajatella, että koska Aabraham väkineen ei ollut valmis näitä kaikkia

tekemään, he eivät menneet Beeteliin (mikä on esikuva Jumalan seurakunnasta todellisena Jumalan huoneena, 1. Tim 3:15).

Aabraham on Israelin kansan kantaisä ja Israelin historia Joosuan aikana osoittaa (Joos 7-8), että puolestaan Ai-kaupunkiin ei voitu mennä (vallata), jos väen keskuudessa yhdelläkin (Joosuan aikana Aakanilla) oli sydämessään rahanhimoa ja rikkauksen viettelystä, vaan sen tuli ensi saada tuomionsa (Aakan kivitettiin) ja vasta sitten kaupunkiin voitiin astua voittajina. Ja jälleen voidaan ajatella, että koska Aabrahamin väessä oli sijaa näille himoille (kohta alkava matka Egyptiin osoittaa, että näin oli), he eivät menneet (vallanneet) Ai-kaupunkiin.

3.3. Alas Egyptiin meneminen ja sieltä palaaminen

10. Niin tuli nälänhätä maahan, ja Abram meni Egyptiin, asuakseen siellä jonkun aikaa ... (12:10) – ja lopun sinä muistat.

Jumala salli nälänhädän tulla jotta Aabraham itse näkisi oman uskonsa heikkouden ja haluaisi jatkossa sen lisääntyvän. Jumala koettelee meitäkin eri tavoin. Jos me lankeamme, niin me opimme tuntemaan heikkoutemme ja pyytämään lisää voimaa, jos me selviämme, siitä tulee kiitos ja kunnia Jumalalle (1. Piet 1:6-7).

Egypti oli maa, jota Herra ei ollut hänelle osoittanut, vaan se oli poisastumista Jumalan suunnitelmista. Sanat "*meni Egyptiin*" tuleekin kuulua "*meni alas Egyptiin*". Jos Egyptiin meneminen oli kirjaimellisesti vuoristoisesta Kanaanin maasta alas, lähes merenrannan tasolla, menemistä, niin tätä samaa se oli moraalisesti ja hengellisesti. Tuolla matkalla Aabraham

- pelkäsi tulevansa tapetuksi (12:12), vaikka Jumalan lupaus perillisestä ei ollut vielä toteutunut (= ei luottanut Jumalan lupaukseen)
- neuvoi vaimoansa valehtelemaan ("*sano siis olevasi minun sisareni*", **12:13**), vähintäänkin puhumaan puolitotuutta (20:12) ja hän oli valmis "valheen isänä" myös itse tekemään niin ja jälkeensä jopa pakanakuningas ihmetteli Aabrahamin valehtelua (**12:19** "*Miksi sanoit ...?*")
- oli valmis luovuttamaan, ettemme sanoisi myymään, vaimonsa, joka oli Jumalan lupausten toinen osapuoli, faraolle ("*otin hänet vaimokseni*" (**12:19**) – ja te tiedätte mitä tämä tuohon aikaan tarkoitti
- oli valmis rikastumaan "*väärintekonsa palkalla*" (12:13,16 Ai sai taistelussa voiton; vrt. Apt 1:18); kertomalla olevansa Saaran veli, Aabraham saisi runsaat myötäjäiset – ja niin hän saikin
- ei rakentanut yhtään alttaria Herralle eikä hänen kerrota kertaakaan huutaneen avuksi Herran nimeä eli ei mitään hengellistä toimintaa koko Egyptin-matkan aikana
- toi tuomisinaan Haagarin (oli yksi faraon antamista "*palvelijattarista*", 12:16), josta syntyi sittemmin Ismael (16:1) (niin kuin Aabraham oli luovuttanut Saaran faraolle Egyptissä, niin Saara luovutti egyptiläisen Haagarin Aabrahamille, viittasiko Saara myös tähän Aabrahamin moraalittomaan tekoon sanomalla hänelle: "*Minun kärsimäni vääritys kohdatkoon sinua*", **16:5**).

Egyptistä tuli Aabrahamille siis hengellisen köyhtymisen, häpeän ja nöyryytyksen paikka. Ajattele näkyä: Jumalan mies Aabraham on seisomassa pakanakuningaan edessä nuhdeltavana moraalittomuudesta! (vrt. "*sai rikkomuksestaan ojennuksen: mykkä juhta puhui ihmisen äänellä ja esti profeetan mielettömyyden.*", **2. Piet 2:16**). Mikä häpeä. Ja ajattele toista näkyä: faraon miehet taluttamassa Aabrahamia takaisin hänen omaan maahansa (näin tulkitsen jakeen 12:20 sisällön). Miten nöyryytys.

Jae **13:1** tulee kuulua vastaavasti: "*Niin Abram lähti ylös Egyptistä ...*". Tämä matka opettikin Aabrahamille ainakin yhden läksyn ja lopullisesti: hän ei enää koskaan pois-tunut Jumalan hänelle lupaamasta perintömaastaan (12:7) – hän ei mennyt edes itse hakemaan pojalleenkaan vaimoa entisestä kotimaastaan, vaan lähetti asialle palvelijansa (luku 24).

3.4. Takaisin vanhalle leiripaikalle Beetelin ja Ain väliin

3. Ja hän vaelsi, kulkien levähdyspaikasta toiseen, Etelämaasta Beeteliin asti, aina siihen paikkaan, missä hänen majansa oli ensi kerralla ollut, Beetelin ja Ain välillä, 4. siihen paikkaan, johon hän ennen oli rakentanut alttarin; ja Abram huusi siinä avuksi Herran nimeä. (13:3-4)

Aabrahamin täytyi palata siihen paikkaan ja sille alttarille, missä hän oli ollut alkaessaan luisumaan pois Herran tahdosta ja suunnatessaan matkaansa Egyptiin. Samoin meidänkin tulee palata takaisin lähtöpisteeseen lankeemuksesta parannusta tehdesämme: "*Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja*" (Ilm 2:5).

Aabrahamin matka ei siis ollut edistynyt yhtään tuona jopa vuosia kestäneenä Egyptissä olemisen aikana. Vastaavasti Israelin kansan langettua Kaades-Barneassa se kulki erämaassa ristiin rastiin kunnes he tulivat 38 vuoden jälkeen vain vähän matkan päähän siitä, mistä oli lankeemuksen tiellä lähteneet (4. Moos 32:8-13; 5. Moos 1:19-2:15; Apt 7:42-43). Heidän matkansa ei ollut siis lankeemuksen tilassa edennyt lainkaan. Pitkäkään luopion tie ei edistä metriäkään taivasmatkaa eikä saa aikaan pienintäkään hengellistä kasvua.

Aabrahamin elämään jäi myös Egyptissä käynnistä ikuinen ja harmittava muisto: Haagar tuli sieltä hänen mukaansa – Haagar, josta aikanaan syntyi lisäksi ilvehtivä Ismael, jonka jälkeläiset vielä tämänkin päivänä ovat juutalaisten vihollisia.

4. Aabrahamin Jumala siunaa veljessovun rakentajaa (13. luku)

Luvussa 13 joudumme keskelle riitaa. Senkin syyt olivat ainakin välillisesti Egyptissä käynnin seurausta, sillä sieltä oli osaksi peräisin se suuriksi paisuneet karjalaumat, joiden kanssa ei nyt osattukaan elää enää sovussa laitumien käydessä niukemmiksi:

6. Eikä maa riittänyt heidän asuakseen yhdessä ...

7. Niin syntyi riitaa Abramien karjapaimenten ja Lootin karjapaimenten välillä ... (13:6-7)

Riita syntyi siis kahden uskonveljen karjapaimenten välillä. Tämän jo itsessään tuomittavan tilanteen teki pahemmaksi se, mitä jae 7 sanoo heti riita-maininnan jälkeen: "*siihen aikaan asuivat siinä maassa kanaanilaiset ja perissiläiset.*" (13:7). Miksi tämä huomautus? Siksi, että se ilmaisee näiden pakanaimojen kuulleen ja nähneen kaiken, he seurasivat riitelyä aitiopaikalta. Mikä häpeä. Juuri tästä kääntymättömien edessä riitelystä Paavalikin nuhteli korinttolaisia (1. Kor 6:5-6).

Eikö tämä ole varoituksena myös meille: milloin ikinä kristityt kiistelevät keskenään, Herran viholliset ovat valmiina ottamaan siitä kaiken hyödyn itselleen! Katso iltapäivälehtiä ja toteat, että juuri näin se on.

Tekstistä ei käy kuitenkaan ilmi, että riita olisi häirinnyt Lootia, mutta hengellistä ja rauhaa rakastavaa Aabrahamia se häiritsi ja niinpä hän lausui kuuluisat sanat, joi-

denka tulisi tänäkin päivänä kaikua jokaisen uskovaisen korvissa: "*Älköön olko riitaa meidän välillämme ... sillä olemmehan veljeksiä*" (13:8) ja sitten hän jatkoi:

9. ... *Jos sinä menet vasemmalle, niin minä menen oikealle, tahi jos sinä menet oikealle, niin minä menen vasemmalle.*" (13:9)

Sovun saamiseksi Aabraham luopui Lootin edessä oikeudestaan olla joukon johtaja ja valita ensin, hän asettui Lootiin nähden palvelijan asemaan. Hän luotti siihen, että Loot ei voi valinnallaan viedä häneltä mitään sellaista, jonka Jumala on päättänyt antaa hänelle. Ja näinhän Paavalikin neuvoi tekemään: "*Teille on jo yleensä vaurioksi, että kärejätte keskenänne. Miksi ette ennemmin sallii tehdä vääryyttä itsellenne? Miksi ette ennemmin anna riistää omaanne?*" (6:7).

Kuinka moni riita olisi ratkennut perheissä, naapureiden kesken, työpaikoilla ja seurakunnissa, jos edes toiselta osapuolelta olisi löytynyt tätä nöyrää, periksi antavaa ja omista oikeuksistaan luopuvaa mieltä, luottamusta Herra, joka ajaa minun asiani. Mutta näiden puuttuessa riita on vain jatkunut ja kärjistynyt ja tuonut paljon häpeää Jumalallekin.

Kun seuraavan kerran tällainen tilanne tulee eteesi, ja se varmasti tulee, ota silloin oppia Aabrahamista ja Paavalin sanoista ja Jeesuksen sanoista:

40. *ja jos joku tahtoo sinun kanssasi käydä oikeutta ja ottaa ihokkaasi, anna hänen saada vaippasikin;*

41. *ja jos joku pakottaa sinua yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi.* (Matt 5:40-41).

10. *Ja Loot nosti silmänsä ja näki koko Jordanin lakeuden olevan runsasvetistä seutua; ennenkuin Herra hävitti Sodomian ja Gomorran, oli se Sooriin saakka niinkuin Herran puutarha, niinkuin Egyptin maa.*

11. *Niin Loot valitsi itselleen koko Jordanin lakeuden ja siirtyi itään päin ...*

12. ... *Loot asettui lakeuden kaupunkeihin ja siirtyi siirtymistään teltoineen Sodomaan asti.* (13:10-12)

Missä saadaan vapaasti valita, siellä paljastuu todelliset halut. Ja niin Lootinkin valinta paljasti sen, mihin hänen sydämensä oli jo pitkään vetänyt, mutta minne Aabrahamin seurassa kulkien ei tarjoutunut hyväksyttävää tilaisuutta, mutta nyt tarjoutui (sai luvan perästä valita ensin). Hän "*nostti silmänsä ja näki*" (j. 10) edessään Jordanin lakeuden, joka oli "*niinkuin Egyptin maa*" (j. 10). Loot oli mieltynyt egyptiläiseen helppoon elämään ja nopeaan rikastumiseen niin, että nyt hän halusi mennä vastaavaan paikkaan. Joka oli "*niinkuin Herran puutarha*" (j. 10). Loot halusi mennä sinne, mutta hän ei ymmärtänyt, että tuohon Herran puutarhaan oli luikerrellut sama "*vanha käärme*", mikä oli pettänyt aikoinaan toisessa Herran puutarhassa Eevan, ja mikä nyt jatkoi pettämistään sodomalaisten keskellä, sillä sanotaanhan heistä: "*Mutta Sodomian kansa oli kovin paha ja syntistä Herran edessä*" (13:13).

Älä sinä anna silmiesi viedä ja halujesi ohjata sinua, älä anna käärmeen pettää itseäsi niin kuin se petti Eevan ja niin kuin se petti Lootin. Paavali varoittikin korinttolaisia ja varoittaa meitäkin:

3. *Mutta minä pelkään, että niinkuin käärme kavaluudellaan petti Eevan, niin teidän mielenne ehkä turmeltuu pois vilpittömyydestä ja puhtaudesta, joka teissä on Kristusta kohtaan.* (2. Kor 11:3)

Huonoa valintaa seurasi sen mukainen kehitys: Loot "*siirtyi siirtymistään teltoineen Sodomaan asti*" (13:12). Loot siirtyi vapaaehtoisesti katselemaan "*rietasten vaellusta irstaudessa*" ja hänen elämänsä tuli raskaaksi, sillä hän "*kiusaantui hurskaassa sie-lussaan joka päivä heidän pahain tekojensa tähden, joita hänen täytyi nähdä ja kuul-*

la" (**2. Piet 2:7-8**). Ja samalla, kun hän Sodomaan saavuttuaan laittoi telttansa kaasaan ja asettui taloksi (19. luku osoittaa tämän), hän lakkasi olemasta Aabrahamin tavoin vieras ja muukalainen, hänestä oli näet tullut sodomalainen.

Palataan Aabrahamiin. Jäikö luvun jakajan käteen Lootin valittua ensin? Ei jäänyt, sillä Aabrahamin luottamus Herraan palkittiin:

14. *Ja Herra sanoi Abramille, sen jälkeen kuin Loot oli hänestä eronnut: "Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen.*

15. *Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi.*

16. *Ja minä teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin maan tomun. Jos voidaan lukea maan tomu, niin voidaan lukea myöskin sinun jälkeläisesi.*

17. *Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin, sillä sinulle minä sen annan." (13:14-17)*

Loot meni lopulta Luvatun maan rajojen ulkopuolelle, mutta missä seiso i mies, jolle Herra saattoi sanoa lupaamansa maan levittäytyvän siitä paikasta katsoen kaikkiin neljään ilmansuuntaan? Hän ei ollut rajalla – vaan Jumalan tahdon keskipisteessä!

Missä sinä seisot Jumalan tahtoon nähden? Siirry pois rajalta, tule keskelle, aivan ytimeen.

5. Saapuminen Hebroniin Mamren tammistoon (13b. luku)

Lootin eroamisen jälkeen Aabraham lähti Herran kehotuksesta valtamaan maata "*pitkin ja poikin*" (**13:17**) – ja mihin hän meni?

18. *Ja Abram siirtyi siirtymistään teltoineen ja tuli ja asettui Mamren tammistoon, joka on Hebronin luona, ja rakensi sinne alttarin Herralle. (13:18)*

Samanaikaisesti, kun "*Loot ... siirtyi siirtymistään teltoineen Sodomaan asti*" (**13:12**), Aabraham meni päinvastaiseen suuntaan: hän "*siirtyi siirtymistään teltoineen*" Hebroniin, Mooren tammelle asti.

Tässä nimet ovat jälleen merkityksellisiä. *Hebron* merkitsee "*liitto, yhteys*" ja näin Aabraham kulki kuin entistä läheisempään yhteyteen Herran kanssa. *Mamre* merkitsee "*rasva, lihavuus*", mikä Raamatun kielessä puhuu siitä, että sielu saa viettää juhlaa Herrassa yltäkylläisyyden keskellä. Jesajan kirjassa Herra lupasikin järjestää pyhällä vuorellansa kansoille "*pidot rasvasta, pidot voimaviinistä, ydinrasvasta, puhtaasta voimaviinistä*" (**Jes 25:6** kaikki Kaanaan-kielisiä sanoja mutta meille vanhemmille niin tuttuja ja siunattuja!)

Eikä tässä ollut kaikki, sillä Aabraham "*rakensi sinne alttarin Herralle*" (**13:18**). Tuli paloi hänen alttarillaan kohoten kohti taivasta.

Elämmehän mekin uskonelämäämme Hebronissa, läheisessä liittosuhteessa Herraan, Mooren tammen juurella, yltäkylläistä ja rikasta elämää Herrassa viettäen, ja palaahan meidänkin alttarillamme aina tuli? Jos näin, silloin olemme Aabrahamin todellisia lapsia.

Emme jatka Aabrahamin vaeltamisen seuraamista kohta kohdalta tämän pidempään.

pe 25.10.2013 klo 18-19

Lyhyt kertaus

Eilen alkuun kävimme loppuun Aabrahamin Herran saamat "matkan lähtöön liittyvät lupaukset", jotka kaikki olivat Kristuksen kautta lopullisen täyttymyksensä saavia. Mistä ihminen joutuukaan luopumaan Herran nimen tähden, hän tulee saamaan kaiken moninkertaisena takaisin.

Tämän jälkeen siirryimme katsomaan Aabrahamin vaellusta Kanaanin maassa oppien paikkojen nimistä ja elämästä niissä. Sitten lähdimme hänen mukanaan Egyptiin ja näimme miten se oli hengellisen tappion ja alaspäin menon aikaa ... mutta eräänä päivänä Aabraham joukkoineen kuitenkin palasi sieltä takaisin.

Sitten jouduimme keskelle Aabrahamin ja Lootin karjapaimenten riitaa, missä Aabraham nöyryytti itsensä luopuen oikeuksistaan ja antoi Lootin valita ensin ja Loot valitsi Sodomaan vievän tien. Herra osoitti Aabrahamin toimineen tilanteessa oikein vahvistaen ja täydentäen hänelle antamiaan lupauksiaan. Aabraham siirtyikin tämän jälkeen teltoituneen Hebroniin (= "*liitto, yhteys*") Mamren (= "*rasva, lihavuus*") tammistoon ja rakensi sinne alttarin Herralle. Tämä on paikka, missä meidänkin tulisi hengellisesti ajatellen asua ja olla ja muistaa pystyttää myös alttari ...

6. Aabraham nuorisotyöntekijänä ja pyhäkoulunpitäjänä

6.1. Aabraham harjoitutti kodissaan syntyneistä taistelijoita (14. luku)

Menemme lukuun 14. Viholliskuninkaat olivat hyökänneet Sodomaan ja ryöstäneet sen puhtaaksi vieden väenkin mukanaan. Jae 14:12 täydentää:

12. Ja lähtiessään he ottivat mukaansa myöskin Lootin, Abramien veljenpojan, ja hänen omaisuutensa; hän näet asui Sodomassa. (14:12)

Nyt Loot joutui "maksamaan hinnan" Sodomaan menemisestään: hänet ryöstettiin perheineen ja tavaroineen muiden mukana. Hän oli siirtynyt Sodomaan ja hänelle kävi niin kuin sodomalaisille kävi. Tämä tapahtui Jumalan sallimuksesta, se oli Jumalan varoitus ja herätyshuuto Lootille ja koko syntiselle Sodomalle, Hänen armokutsunsa tekemään parannusta.

Nyt käännämme katseemme Aabrahamiin:

14. Kun Aabraham kuuli, että hänen sukulaisensa oli otettu vangiksi ...hän ... ajoi vihollisia takaa aina Daaniin saakka.

15. Ja hän jakoi väkensä ja hyökkäsi palvelijoineen yöllä vihollisten kimppuun ja voitti heidät ... (14:14-14)

Aabraham olisi voinut sanoa Lootille: "Miksi valitsit Jordanin lakeuden ja miksi siirryit aina Sodomaan saakka? Kanna nyt vastuu tekemisistäsi." Mutta hän ei sanonut niin, vaan hän lähti Kristuksen mielenlaadulla itseään uhraten pelastamaan sukulaistaan.

Tässä kohdin onkin syytä nähdä samankaltaisuus Kristuksen ja Aabrahamin välillä: Kun Kristus kuuli, että Hänen sukulaisensa, Hänen kuvakseensa luoma ihminen, oli joutunut Eedenin puutarhassa vihollisen vangiksi, ryöstetty täysin puhtaaksi kaikesta, lähti Hän yhtään epäröimättä ja vaivojaan säästelemättä pelastamaan ihmistä. Hän astui alas jo Eedenin puutarhaan, mutta Hänen varsinainen alas astumisensa tapahtui inkarnaation, lihaksitulemisensa kautta. Ja ristintyössään Hän saavutti voiton vihollisesta, vapautti ihmisen ja palautti kaiken ihmiseltä ryöstetyn takaisin.

Mekin saatamme joutua vastaavaan tilanteeseen. Olemme varoittaneet jotakuta hänen valinnoistaan, mutta meitä kuulematta hän valitsee tien, joka lopulta johtaa tur-

mioon. Mitä me silloin teemme? Muistutammeko häntä vain sanomalla "Minähän jo sanoin ..." vai lähdemmekö häntä vaivojamme ja kustannuksiamme säästämättä Aabrahamin tavoin ja Kristuksen mielenlaadulla (Luuk 19:10) etsimään ja pelastamaan. Näin meidän ainakin tulisi tehdä.

Palataan Aabrahamiin ja katsokaamme millainen oli hänen taisteluun mukaansa otama joukko:

14. ... *aseisti hän luotettavimmat* (oik. käänn. "koulutetut, harjoitetut") *palvelijansa, jotka olivat hänen kodissaan syntyneet, kolmesataa kahdeksantoista miestä ...* (14:14)

Aabrahamin joukko koostui siis hänen kodissaan so. hänen leirissään syntyneistä ja kasvaneista (ei siis Egyptissä syntyneistä eikä sieltä mukana tulleista!) 318 nuoresta miehestä, jotka hän oli varustanut aseilla, harjoittanut ja kouluttanut taistelemaan. Aabraham oli näin jo pitemmän aikaa tietoisesti valmistautunut käymään sotaa ja taistelun päivänä hänellä oli nostaa jalkeille nuori, väkevä sotajoukko.

Näetkö miten Aabraham osoittautuu suureksi nuorisotyöntekijäksi – ja tässä taisteluun lähdössä toteutui:

3. *Altis on sinun kansasi sinun sotaanlähtösi päivänä: pyhässä asussa sinun nuori väkesi nousee eteesi, niinkuin kaste aamuruskon helmasta.* (Ps 110:3)

Nyt kyselemme toinen toisiltamme: Onko meidän seurakuntamme sellainen Aabrahamin leiri, joka on kykenevä synnyttämään ja kasvattamaan hengellisiä lapsia, varustamaan ja harjoituttamaan heistä Herran sotajoukko taistelupäivän varalle, sillä vihollinen on varmasti tulossa uudelleen ja uudelleen.

Ehkä tässä kohti on syytä huomauttaa, että Psalmissa mainittu Herran nuori väki pitää sisällään ikään ja sukupuoleen katsomatta kaikki ne, joiden sisäinen elämä uudistuu päivä päivältä (2. Kor 4:16; Ps 92:14;103:5) ja jotka ovat pukeneet ylleen Jumalan koko sota-asun (Ef 6:11).

Voittoisan taistelun seuraus oli tämä:

16. *Ja hän toi takaisin kaiken tavaran; myöskin sukulaisensa Lootin ja hänen tavaransa hän toi takaisin, niin myös vaimot ja muun väen.* (14:16)

Loot perheineen ja tavaroineen tuli pelastetuksi Aabrahamin nuorisotyötoiminnan kautta – mutta istu ja ihmettele: kaiken tämän jälkeenkin Loot on yhä valmis palamaan takasin syntiseen Sodomaan. Jeesus sanoikin: "*Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!*" (Matt 6:23).

6.2. Aabraham pyhäkoulunpitäjänä perheensä keskellä

Useasti on helpompi toimia ja todistaa kauempana mutta vaikeampaa oman sukunsa ja naapureiden keskuudessa, omalla työpaikallaan. Mutta erityisen vaikeaa se on monesti omassa kodissa – siellä kaikki tuntevat läpikotaisin toinen toisensa.

Mutta Aabraham ei vai pitänyt "nuorisopäiviä" mahtavan suuressa telttakylässä, vaan hän piti myös pientä "pyhäkoulua" oman perheensä sisällä, missä oppilaina olivat hänen poikansa lisä ja hänen pojanpoikansa Jaakob ("*Eesausta tuli taitava metsästäjä, aron mies; Jaakob sitä vastoin oli hiljainen mies, joka pysyi kotosalla.*", 25:27), sillä sanoohan heprealaiskirje:

9. *Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa lisäkin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä;* (Heb 11:9)

Herra oli antanut Aabrahamille jo ennen lisäkin ja Jaakobin syntymää selvän opetus-suunnitelman hänen tuleviin pyhäkouluihinsa:

19. Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut.

(1. Moos 18:19; kts. myös Ps 78:5-6)

Aabraham varmasti toimi juuri niin kuin Herra oli häntä käskenyt. Myöhemmin Herra sanoi Mooseksen kautta koko Israelin kansalle:

6. Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi.

7. Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannelsasi ja ylös noustessasi. (5. Moos 6:6-7)

Myös meidän tulee tehdä tämä sama kodeissamme luonnollisina isinä ja äiteinä (Snl 22:6; 2. Tim 1:5; 3:14-15; ...), mutta meidän tulee tehdä tämä sama myös seurakunnan keskellä hengellisinä isinä ja äiteinä.

Muuten minkä ikäinen Aabraham oli poikien syntyessä? Lisäkin syntyessä Aabraham oli 100-vuotias (21:5) ja Jaakobin syntyessä 160-vuotias (25:26). Koska Aabraham kuoli vasta 175-vuotiaana (25:7), hän ennätti pitää pyhäkoulua Jaakobillekin 15 vuotta.

Meillä on seurakunnissa tapana, että pastorin toimet aloitetaan nuorisopastorina ja iän ja kokemuksen karttuessa siirrytään pykälää yleemmäksi, suurissa seurakunnissa nuoremaksi seurakuntapastoriksi ja kun vielä ikää ja arvostusta karttuu, niin sitten tähtäimessä on tulla nimitetyksi seurakunnan johtavaksi pastoriksi eli paimeneksi. Mutta Aabrahamin kohdalla toteutui tämä: kerran nuorisotyöntekijä, aina nuorisotyöntekijä, elämänsä loppuun saakka.

7. Kuningaspappi Melkisedekin ilmestyminen (14b. luku)

17. Kun hän oli paluumatkalla, voitettuaan Kedorlaomerin ja ne kuninkaat, jotka olivat tämän kanssa, meni Sodomän kuningas häntä vastaan Saaven laaksoon, jota sanotaan "Kuninkaan laaksoksi."

18. Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä; hän oli Jumalan, Korkeimman, pappi.

19. Ja hän siunasi hänet sanoen: "Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja."

20. Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi." Ja Abram antoi hänelle kymmenykset kaikesta.

21. Ja Sodomän kuningas sanoi Abramille: "Anna minulle väki ja pidä sinä tavara".

22. Mutta Abram sanoi Sodomän kuninkaalle: "Minä nostan käteni Herran, Jumalan, Korkeimman, taivaan ja maan luojan, puoleen ja vannon:

23. En totisesti ota, en langan päätä, en kengän paulaa enkä mitään muuta, mikä on sinun, ettet sanoisi: 'Minä olen tehnyt Abramian rikkaaksi'. (14:17-23)

7.1. Kaksi pappeusperiaatetta

Ennen kuin menemme luettuihin jakeisiin katsomme mitä Heprealaiskirje puhuu kahdesta pappeudesta, tässä tekstissäkin esiin tulleesta, Melkisedekin järjestyksen mukaisesta pappeudesta (KR92: Melkisedekin pappeudesta) ja Aaronin järjestyksen mukaisesta pappeudesta (KR92: Aaronin pappeudesta).

Aaronin pappeus oli hänen suvussaankulkevaa, isältä pojalle periytyvää pappeutta ja se perustui Siinailla annettuun Mooseksen lakiin näkyvine teltoineen ja temppelaineen ja epätäydellisine eläinuhreineen, joita tuli uhrata uudelleen ja uudelleen, mutta jotka eivät voineet poistaa syntejä (Hepr 10:11) – eihän eläin voi vastata ihmistä eikä eläimen saama rangaistus voi poistaa ihmiselle kuuluvaa synnin rangaistusta lopullisesti – , ne vain peittivät synnit, jotka jäivät odottamaan myöhempää käsittelyä, Jeesusta Kristusta, joka ottaisi ne päälleen (Jes 53) ja kuolemansa kautta hävittäisi ja poistaisi synnin (Hepr 9:26,28). Aaronin pappeus oli alun perinkin tarkoitettu vain määräaikaiseksi (n. 1400 vuoden ajaksi), siihen asti voimassa olevaksi, kunnes Kristus tulisi ylimmäiseksi papiksi (Gal 3:19; Hepr 8:13) Melkisedekin järjestyksen mukaan (Hepr 7:11). Juutalaiset eivät kuitenkaan hyväksyneet tätä uutta pappeutta eikä Kristuksen ylimmäispapillista kertakaikkista uhria (7:27), vaan jatkoivat järempäisesti Kristuksessa lakkautettua Aaronin pappeutta kerta heitolla kelvottomiksi muuttuneine uhreineen aina v. 70 jKr. tapahtuneeseen Jerusalemin ja temppelin hävittämiseen saakka – ja osa heistä vieläkin toivoo voivansa pystyttää Jerusalemiin VL:n mukaisen temppelin ja voivansa jatkaa siinä Mooseksen lain mukaista uhraamista mutta aivan turhaan, sillä niiden aika on ollut ohi jo lähes 2000 vuotta.

Kristuksen pappeus perustui tekstissämme kerrotun Melkisedekin pappeuteen (hän eli n. 600 vuotta ennen Siinailla annettua lakia ja Aaronia), joka ei ollut aaronilaisen tavoin isältä pojalle periytyvää, vaan valtuutuksensa suoraan Jumalalta saavaa, eikä Melkisedekin pappeudessa puhuta mitään eläinuhreista, vaan leivän ja viinin jakamisesta ja kymmenysten antamisesta Jumalalle – aivan kuten nyt UL:ssakin on tilanne.

Melkisedek oli pappeutensa lisäksi Saalemin eli Jerusalemin (Ps 76:3) kuningas. Tässä esiintyviin nimiin ja paikkaan liittyvät Heprealaiskirjeen 7. luvun mukaan yksin Kristuksessa täyden täyttymyksensä saavat käsitteet "*Melkisedek*" = "*vanhurskautuden kuningas*" ja "*Saalemin kuningas*" = "*rauhan kuningas*": Kristus on ainut lihassa elänyt, joka oli (on) täydellisen vanhurskas ja vain Hänen vanhurskautensa riittää Jumalan edessä meillekin. Samoin Kristus on sanan varsinaisessa mielessä "*Rauhanruhtinas*" (**Jes 9:5**) ja tämän koskaan loppumattoman rauhan ihmisen ja Jumalan välille Hän hankki ristintyönsä kautta: "*Jeesus ja seisoi heidän keskellään ja sanoi heille: 'Rauha teille!' Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä.*" (**Joh 20:19-20**).

Lisäksi missään ei mainita Melkisedekin syntymää eikä kuolemaa, koska Kristuksella, jota hän edusti, ei ole päivien alkua eikä elämän loppu (Joh 1:1; Hepr 13:8), vaan Hän on aina ollut ja tulee aina olemaan, "*hän aina elää rukoillakseen meidän puolestamme*" (**Heb7:25**).

Aaronilaisen pappeuden lakatessa Kristuksen tullessa papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan tapahtui myös lain muutos (Hepr 7:12): Mooseksen lain tilalle tuli Kristuksen laki (Gal 6:2) ja armon evankeliumi, jyrisevän Siinain tilalle autuaaksijulistamisen vuori (Matt 5:1 s.) ja Siionin vuori, minkä päällä lepäsi Jerusalemin eli Saalem, missä Herra asuu.

Mutta tässä ei ole vielä kaikki, sillä kirjoittaahan Pietari:

5. ja rakentukaa itsekini elävinä kiviä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia.

9. Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, ..." (1. Piet 2:5,9)

Kristuksen pappeus on tehnyt myös meistä jokaisesta pappeja, pyhää papistoa, vieläpä kuninkaallista papistoa. Melkisedek oli sekä pappi että kuningas, Kristus hänen tavoin on sekä pappi että kuningas ja myös me olemme sekä pappeja että kuninkaan

poikina valtaistuimella istuvia (Matt 19:28; 1. Kor 6:2; 2. Tim 2:12; Ilm 3:21) eli kuninkaallista papistoa.

Tässä kohti on mielenkiintoista huomioida, että Raamatussa Melkisedekistä puhuu 1. Mooseksen kirjan 14. luvun ja Heprealaiskirjeen lisäksi vain Daavid Psalmissaan 110. Kaikesta näyttää siltä, että Daavid oli paremmin kuin kukaan toinen sisäistänyt Melkisedekin pappeusperiaatteen ja toimi osittain sen mukaan. Tämä näkyy ensimmäisen kerran siinä, kun hän miehineen meni Herran huoneeseen ja söi ainoastaan papeille tarkoitettuja näkyleivät (1. Sam 21; Matt 12:3-4) – olihan Melkisedekin pappeuskin leipään liittyvää. Toistamiseen tämä näkyy siinä, että nimenomaan Daavid tahtoi vallata Saalemin eli Jerusalemin (jota tuolloin kutsuttiin Jebukseksi) ja asettua sinne kuninkaaksi (2. Aik 5:6-10; 1. Aik 11:4-9) ja alkaa kutsumaan sitä Daavidin kaupungiksi – koska Melkisedek oli juuri Saalemin kuningas. Tämäkään ei vielä riittänyt Daavidille, sillä hän alkoi sanoisinko Jumalan valtuutuksella myös uhraamaan (2. Sam 6:13,17-18; 24:18-25) eli olemaan kuin (yli)pappi – koska Melkisedek oli pappi. Ja tämäkään ei vielä riittänyt, sillä Daavid teki myös pojistaan pappeja (2. Sam 8:18). Ehkä tämä tulee kaikkien lähimmäksi sitä, kun meitä kutsutaan "*kuninkaalliseksi papistoks*" (1. Piet 2:9). Ja tätä taustaa vasten ymmärrämme Daavidin vahvan halun rakentaa Herran temppelin Jerusalemiin ja ehkä toimia siellä (yli)pappina, mutta tämä kohta ei toteutunut.

Daavid siis otti käyttöön jossakin laajuudessaan Aaronilaisen pappeuden rinnalle Melkisedekin järjestyksen mukaisen pappeuden. Ja kuin pappina toimineeseen ja Juudan sukukuntaan kuuluvaan Daavidinkin soveltuvat tavallaan Kristuksesta lausutut sanat:

14. Onhan tunnettua, että meidän Herramme on noussut Juudasta, jonka sukukunnan pappeudesta Mooses ei ole mitään puhunut. (Hepr 7:14)

7.2. Melkisedek vahvisti ja siunasi Aabrahamia oikea-aikaisesti

Päivän tekstissä Aabrahamin kohdatessa voittonsa jälkeen (taistelusta ollut puhe aikaisemmin) Melkisedekin, "*Jumalan, Korkeimman, papin*" (14:18) hän kohtasi hänessä itse ylimmäisen pappimme, Jeesuksen Kristuksen, ja tämä oli varmaan yksi niistä hetkistä, jolloin Aabraham näki hengen silmin Kristuksen päivät ja saattoi iloita näkemästään (Joh 8:56). Kun katsomme Melkisedekin toimintaa tuossa hetkessä, niin siitä näkyy Kristuksen toiminta meidänkin kohdallamme ja kun katsomme Aabrahamia, niin se opettaa, miten meidän Aabrahamin lapsina (Gal 3:7; 1. Piet 3:6) tulisi toimia suhteessa ylimmäiseen pappiimme, Jeesukseen.

Suurten voittojen jälkeen Jumalan sankarienkin elämä oli ja on joskus kuin veitsenteillä. Tunteet saattavat käyvätkin ylikierröksillä, masennus voi iskeä kun odotukset olivat vielä suuremmat, toisaalta kiusaus ajatella itsestään jotakin suurta voi voimistua jne. Se onkin aikaa, jolloin saatana erityisesti hyökkää.

Elia sai Karmel-vuorella suuren voiton (1. Kun 18). Tuli oli iskenyt taivaasta ja kansa huutanut "*Herra on Jumala*", 450 Baalin profeettaa oli surmattu ja kauan odotettu sadekin oli alkanut. Elettiin kuin suuren herätyksen alkusoittoja, mutta katso Eliaa vain hetki tämän jälkeen: hän on pakenemassa yhtä naista istuen erämaassa kinstepiansaan juurella ja toivottamassa itselleen kuolemaa (19:3s.). Herra kuitenkin riensi vahvistamaan palvelijaansa.

Luetussa tekstissä myös Aabrahamin tilanne oli kriittinen. Hän oli saanut suuren voiton, mutta nyt hän oli miehineen näännyksissä pitkästä taistelumatkastaan (n. 700

km) ja valvotuista öistä. Ja Aabrahamin ollessa tässä heikkouden tilassa häntä vastaan asteli Sodomian kuningas. Mutta juuri sillä hetkellä, kun tämä on avaamassa suunsa kiusauksiinsa, Aabrahamin eteen ilmestyi kuin tyhjältä toinen kuningas ja pappi, Melkisedek, joka ryhtyi välittömästi vahvistamaan Aabrahamia. Ja juuri tämän Kristus haluaa tehdä sinulle.

Aabrahamin kiusaus ja taivaallinen vahvistaminen tapahtui Kuninkaan laaksossa, joka on ilmeisesti sama kuin Kidronin laakso. Jos näin on, niin 2000 vuotta myöhemmin näemme samassa laaksossa toisen kiusatun taistelemassa verihikeen asti ja Jumala vahvistavan Häntä kolmesti enkelinsä välityksellä. Ja Jumalan kiitos, vahvistettu jatkoi matkaansa Isän tahdossa aina Golgatalle saakka, mutta ne 11 vahvistusta vaille jäänyttä pakenivat paikalta, kuka alastomana, kuka Herransa kieltäen.

Aabrahamin tapaus opettaa, että ennen kuin alat kuuntelemaan kiusaajan ääntä ja ennen kuin vastaat siihen sanallakaan, etsi ja ota vastaan taivaallinen vahvistus Kristuksessa Jeesuksessa. Tämän jälkeen voit kestää kiusauksen ja selvitä siitä voittajana kuten kohta näemme Aabrahamin selvinneen.

7.3. Kuinka Melkisedek vahvisti Aabrahamia?

Kuinka Melkisedek Kristuksen pappisuuden edelläkävijänä vahvisti Aabrahamia?

(1) "*hän toi leipää ja viiniä*" (**14:18**) – Tuntuuko tutulta? Juuri näillä Kristus haluaa vahvistaa sinuakin: Kristuksen ruumis, murrettu leipä, on ainut "*totinen ruoka*" ja Hänen verensä viininä on ainut "*totinen juoma*" (**Joh 6:55**). Käy siten ehtoollisella, lue ja kuuntele Jumalan sanaa, niin sisäinen elämäsi vahvistuu ja kestät kiusaukset.

(2) "*Ja hän siunasi hänet*" (**14:19**) – Siunauksen virta kulki Melkisedekistä Aabrahamiin, paremmalta halvemmalle (Hepr 7:7), ja tänä päivänä siunauksen virta kulkee Kristus-lähteestä meihin: kaikki hengellinen siunaus tulee meille Kristuksen kautta (Ef 1:3).

(3) "*siunasi hänet sanoen: 'Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja. Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi.'*" (**14:19-20**) – Melkisedek opetti Aabrahamia, piti hänelle lyhyen raamattutunnin hyvin oleellisista, Jumalaa koskevista, asioista:

(a) Melkisedek ilmoitti Aabrahamille aivan uuden Jumalan nimen: "*Korkein*": Jos vain Aabraham sisäistäisi Jumalan mahtavuuden ja majesteettisuuden, kaiken yläpuolella olemisen ja kaiken luojana olemisen, niin häntä ei hämäisi Sodomian kuninkaan näennäinen suuruus eikä mahtavuus. Mekin voimme vain Kristuksen kautta oppia lisää Jumalan valtasuuruudesta, luojana olemisesta ja Hänen rikkaista nimistään. Jeesus sanoikin: "*Minä olen ilmoittanut sinun (= Isä Jumala) nimesi ihmisille*" (**Joh 17:6**). Lähettäessään Moosesta vapauttamaan kansaansa Egyptistä Jumala ilmoitti jälleen itsestään uuden nimen: "*Minä olen*". Se oli ja on jo sinänsä suuri nimi, sillä se julistaa Jumalan aina olevaksi, kaikista muista riippumattomaksi, mutta samalla se oli kuin kesken jäänyt lause, jota kukaan ei uskaltanut ottaa huulilleen jatkaakseen sitä. Kunnes tuli Jeesus, joka jatkoi ja täydensi sanoja: "*Minä olen elämän leipä, hyvä paimen...*" (Joh 6:35; 10:11; ...) – ja jälleen toteutui Joh 17:6.

(b) Melkisedek muistutti Aabrahamia myös siitä, kenen ansiota taistelussa saatu voitto oli: se ei ollut 318 kotona syntyneen ja aseistetun miehen ansiota, vaan Jumalan antamana ja näin kaikki kunnia voitosta kuului siis Hänelle. Myös meitä muistutetaan siitä, että "*näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut.*" (**Room 8:37**) – ja siksi meidänkin tulee antaa kunnia kaikesta Jumalalle.

(c) Nämä kaikki edellä mainitut sisältyivät Melkisedekin Aabrahamille antamaan siunaukseen. Tästä näemme, että siunaus ei ole vain tunnetta, vaan ennen kaikkea Jumalan enenevää ja syvempää tuntemista, Raamatun sanan avautumista – ja tästä seuraa sitten kyllä hyvät tunteetkin.

7.4. Aabraham antoi kymmenykset Melkisedekille

Melkisedekin toiminta sai aikaan Aabrahamissa uhrimieltä:

"Ja Abram antoi hänelle kymmenykset kaikesta." (14:20) – Tähän liittyen Heprealaiskirje sanoo:

8. Ja täällä kuolevaiset ihmiset ottavat kymmenyksiä, mutta siellä se, jonka todistetaan elävän. (Hepr 7:8)

Aabrahamin uhrin lopullinen vastaanottaja oli siis Jumala. Kun sinä uhraat, et olekaan antamassa ihmisille, et edes seurakunnalle organisaationa, vaan Jumalalle. Ja kun tämän tiedostat, niin uhraamisesi ei riipu tunteistasi, ei oliko kokous hyvä tai huono, sillä Jumalahan on muuttumaton.

Ja mistä Aabraham antoi kymmenykset? *"... parhaimmasta saaliistaan"* (Hepr 7:4). Anna sinäkin parhaimpasi Herralle eikä vain haaskaksi jäänyttä, sitä, mikä ei enää muualla kelpaisikaan ...

7.5. Sodomän kuninkaan tarjous ja Aabrahamin vastaus hänelle

Vasta edellä kerrottujen Aabrahamia vahvistavien toimenpiteiden jälkeen Sodomän kuningas sai lopulta suunvuoron:

21. Ja Sodomän kuningas sanoi Abramille: "Anna minulle väki ja pidä sinä tavara". (14:21)

Kuuntele miten siunauksen saanut, leivällä ja viinillä vahvistettu, Jumalan sanalla valistettu ja kymmenysten antamisellaan ahneutensa ja rahanhimonsa kuolettanut Aabraham kykenikään vastaamaan ja torjumaan Sodomän kuninkaan houkuttelevan tarjouksen:

22. ... "Minä nostan käteni Herran, Jumalan, Korkeimman, taivaan ja maan luojan, puoleen ja vannon:

23. En totisesti ota, en langan päätä, en kengän paulaa enkä mitään muuta, mikä on sinun, ettet sanoisi: 'Minä olen tehnyt Abramın rikkaaksi'. (14:22-23)

Vastauksesta huomaamme miten nopeasti Aabraham oli omaksunut Melkisedekin Jumalasta ilmoittamia uusia asioita: Hän siteerasi ja käytti niitä taistelussa kiusausta vastaan. Saman Jumalan nimessä, jossa hän oli saanut siunauksen, hän nyt vastustaa kiusausta. Näin Herra Melkisedekin siunauksen kautta valmisti ja vahvisti Aabrahamia kohtaamaan Sodomän kuninkaan juonet. Jeesuskin torjui erämaassa saatana kiusaukset Jumalan samalla – ja niin meidänkin tulisi tehdä.

Kun Aabraham oli torjunut Sodomän kuninkaan tarjouksen, mitä tapahtuikaan heti tämän jälkeen? Herra ilmestyi Aabrahamille sanoen: *"Älä pelkää, Abram! Minä olen sinun kilpesi; sinun palkkasi on oleva sangen suuri"* (15:1). Näin Jumala vahvisti Aabrahamille tämän tehneen oikein kieltäytyessään ottamasta vastaan Sodomän kuninkaan tarjoamaa palkkaa taisteluvoitosta ja Herra itse lupasikin maksaa hänelle palkan, vieläpä sangen suuren palkan. Jos Herra sanoo jonkun olevan sangen suuren, niin se todella on silloin suuri!

Jos mekin luovumme jostakin meille tarjotusta ajallisesta siksi, ettei sen ottaminen ole Jumalan sanan mukaan suotavaa, tai siksi, että voimme palvella Jumalaa ilman sitä tehokkaammin, niin Herra ei jää meille tällöin velkaa, vaan Hän kyllä maksaa aikanaan kaiken moninkertaisesti takaisin:

29. Niin hän sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka Jumalan valtakunnan tähden on luopunut talosta tai vaimosta tai veljistä tai lapsista,

30. ja joka ei saisi monin verroin takaisin tässä ajassa, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää". (Luuk 18:29-30 sopii Aabrahamin tapaukseen soveltuvien osin)

su 27.10.2013 klo 11 (päiväkokous)

Perjantaina jatkoimme kolmatta iltaa Aabrahamin elämän tarkastelua ja havaitsimme kuin yllätykseksemme hänen olleen suuri nuorisotyöntekijä, joka sai koottua kodissaan syntyneistä palvelijoistaan kouluttamisen ja harjaannuttamisen kautta 318 miehen aseilla varustetun joukon, joidenka kanssa hän lähti ajamaan takaa vihollista, joka oli ryöstänyt Sodoman putipuhtaaksi, vieden saaliinaan Lootinkin (14:1-16). Ja yöllisessä taistelussa he voittivat vihollisen ja palauttivat kaiken ryöstetyn takaisin, Lootinkin vaimoineen ja tavaroineen. Kysyimme tässä kohtaa itseltämme: onko meidän seurakuntamme sellainen "Aabrahamin leiri", missä varustetaan ja valmennetaan "kotona syntyneitä", me toinen toisiamme, taisteluun vihollista vastaan?

Havaitsimme myös Aabrahamin olleen teltassaan kokoontuvan pyhäkoulun opettajan (Hepr 11:9). Ja tämän tehtävän hän oli nimenomaan saanut Herralta (18:19). Tämän saman Jumalan ilmoituksen välittämisen velvoitteen Herra antoi myöhemmin Moosesen kautta koko Israelin kansalle (5. Moos 6:6-7) ja tämä sama velvoite on annettu meille jokaiselle. Olemmehan ottaneet ja otammehan yhä uudelleen tämän haasteen vastaan?

Aabrahamin palattua pitkältä retkeltään voittajana mutta väsyneenä Sodoman kuningas tuli välittömästi tekemään hänelle tarjouksiaan, mutta ennen kuin Aabraham ennätti vastata niihin, pappi Melkisedek tuli vahvistamaan häntä. Tämän vahvistuksen jälkeen ja selvästi ansiosta Aabraham selvisi voittajana Sodoman kuninkaan houkutuksista. Melkisedek oli ja on kuva ylimmäisestä papistamme Jeesuksesta Kristuksesta. Kiusauksen hetkellä ota sinäkin vastaan Kristuksen antama monimuotoinen vahvistus, silloin sinäkin selviät niistä voittajana ja uskossasi vahvistuneena.

On selvää, että aiheenne käsittely tulee jäämään pahasti kesken (oli tiedossa jo alusta lähtien), mutta ennen viimeistä aamenta ennätämme ottaa vielä muutaman tilannekuvan Aabrahamin elämästä.

8. Alkuperäinen vanhurskauttamisperusta (15a. luku)

1. Näiden tapausten jälkeen tuli Abramille näyssä tämä Herran sana: "Älä pelkää, Abram! Minä olen sinun kilpesi; sinun palkkasi on oleva sangen suuri."
2. Mutta Abram sanoi: "Oi Herra, Herra, mitä sinä minulle annat? Minä lähden täältä lapsetonna, ja omaisuuteni haltijaksi tulee damaskolainen mies, Elieser."
3. Ja Abram sanoi vielä: "Sinä et ole antanut minulle jälkeläistä; katso, talossani syntynyt palvelija on minut perivä".
4. Mutta katso, hänelle tuli tämä Herran sana: "Hän ei ole sinua perivä, vaan joka lähtee sinun omasta ruumiistasi, hän on sinut perivä".
5. Ja hän vei hänet ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea." Ja hän sanoi hänelle: "Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä".
6. Ja Abram uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi. (15:1-6)

8.1. Alkuperäinen tie vanhurskaaksi tulemiseen: uskon kautta Jeesukseen

Aabraham vanhurskautettiin siis uskonsa perusteella, mutta millaisen uskon? Jakeen 15:6 mukaan usko kohdistui Herraan ja Jakeen 15:4 mukaan Herran sanaan. Kuka on tämä Herra ja mikä on tämä Herran Sana? Eikö Hän ole Herra Jeesus Kristus Herrana ja Jumalan Sanana (Apt 2:36; Joh 1:1,14; Ilm 19:13). Katsoessaan Herran käsystä tähtiin Aabraham samalla katsoi – näin uskon: Joh 8:56; 1. Piet 1:10-12 ja Aabraham oli profeetta (1. Moos 20:7) – myös Kirkaaseen Kointähteen (Ilm 22:16), Jee-

sukseen Kristukseen, ja uskoessaan Jumalan lupaamien jälkeläistensä esiintulemiseen hän samalla uskoi varsinaiseen Jälkeläiseen, varsinaiseen siemeneen, Kristukseen ja Hänen lihaksitulemiseen (Matt 1:1; Apt 3:25-26; Gal 3:16). Näin Aabraham vanhurskautettiin näinkin ajatellen nimenomaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.

Aabraham ja usko liittyvät yhteen ainutlaatuisella tavalla: Vanhurskaus -sana esiintyy Raamatussa ensimmäisen kerran jakeessa 15:6 ja keneenkä se siinä liitetään? Aabrahamiin. Ja millä perusteella Aabraham ensimmäisenä ihmisenä julistettiin vanhurskaaksi eli syyttömäksi, Jumalalle kelpaavaksi? Hänen Herraan ja Hänen sanaansa kohdistuvan uskonsa perusteella. Lisäksi Aabraham oli ensimmäinen ihminen, jolla mainitaan olleen ylösnousemususko – tähän tuli ilmi lisäkin uhraamisen yhteydessä Aabrahamin sanoissa palvelijoilleen "*Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksesse*" (22:5; Hepr 11:19). Tuossa vaiheessa Aabraham vielä ajatteli joutuvansa surmaamaan poikansa, mutta koska Jumalan lupaukset tulevista kansoista eivät olleet vielä toteutuneet ja ne oli ilmoitettu toteutuvan juuri lisäkin kautta, niin hän uskoi, että Jumalan tulee herättämään lisäkin henkiin vaikka tuhkakasastakin (nimittäin polttouhrissa, 22:2, kaikki poltettiin tuhkaksi asti). Näin Aabrahamia voidaan perustellusti kutsua uskon isäksemme (Room 4:12,16).

Paavali kiinnittää Roomalaiskirjeen 4. luvussa huomionsa mielenkiintoiseen yksityiskohtaan: Aabrahamin usko luettiin vanhurskaudeksi (tapahtui luvussa 15) ennen kuin hänet oli ympärileikattu (tapahtui luvussa 17). Ja tästä tapahtumajärjestyksestä hän johtaa juutalaisten keskuudessa vallankumouksellisen teologian: myös ympärileikkaamattomat pakanat voivat pelastua ja vanhurskautua uskonsa kautta Kristukseen ja Aabraham on heidänkin, eikä vain ympärileikattujen, isänsä (Room 4:11).

Sinä et ehkä tarvitse tätä edellä kerrottua vahvistusta sille, että sinut pakanana on vanhurskautettu uskosi kautta Kristukseen (Room 3:22), koska PH ja oma sydämesi jo todistaa sen, mutta ota tästä mukaasi tämä: jos Jumala johti Aabrahamin elämää niin tarkasti, että tapahtumajärjestyksen pohjalle Paavali saattoi 2000 vuotta myöhemmin rakentaa UL:n tärkeää teologiaa, niin kyllä Jumala johtaa sinunkin elämäsi tarkasti Aabrahamin lapsena.

Aabrahamin (oli siis ensimmäinen joka koskaan julistettiin vanhurskaaksi) vanhurskaaksi julistamisen perusteella voimme sanoa, että "*ihmisen tuleminen vanhurskaaksi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen*" (Gal 2:16) on se alkuperäinen tie vanhurskaaksi tulemiseen eikä sitä ole koskaan kumottu eikä tulla kumoamaan.

8.2. Lain tie vanhurskaaksi tulemiseen

Aabrahamin vanhurskaaksi julistamisesta n. 600 vuotta myöhemmin Herran teki kansansa kanssa Siinailla lakiliiton – emme puutu nyt siihen miksi se tehtiin, vaan otamme sen tapahtuneena tosiasiana – , joka tarjosi vaihtoehdoisen tien, lain täyttämisen tien, vanhurskaaksi tulemiseen. Herrahan vakuutti Mooseksen kautta, että "*ihminen, joka ne pitää, on niistä elävä*" (3. Moos 18:5) eikä edes UT kiistä tätä periaatetta (Gal 3:12; Room 10:5: "*Kirjoittaahan Mooses siitä vanhurskaudesta, joka laista tulee, että ihminen, joka sen täyttää, on siitä elävä.*"). Mutta tämä lain tie vanhurskauteen oli ihmiselle kuitenkin vain teoreettinen, sillä yksikään Adamista syntynyt ei pystynyt näitä käskyjä täyttämään (1.Kor 15:22: "*kaikki kuolevat Adamissa*"; Gal 2:16: "*ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista*"; 3:10: "*Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia*"), varsinkin kun niihin liittyi periaate "*joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin*" (Jaak 2:10; Gal 3:10). Tätä havainnollistakoon tämä: jos ollaan 1000 m päässä rannasta, niin

900 m uiminenkaan ei vielä pelasta vaan ihminen hukkuu samalla tavalla kuin se, joka ei edes lähtenyt yrittämäänkään.

Koska Jumala tiesi, ettei kukaan saavuta lain tietä synnittömyyttä, asettikin Hän käskyjen lain rinnalla erilaiset uhrit. Ilmestysmaja julistikin siis lain rinnalla armoa, tarkemmin sanottuna velaksi annettua armoa (Hepr 10:4; 9:15; Jes 62:11) – kuten olemme aikaisemmin nähneet.

8.3. Kristus syntisen vanhurskauttaja

Viimein tuli aika, jolloin Kristus ilmestyi antamaan sisällön ja oikeutuksen sille vanhurskauttavalle uskolle, joka jo Aabrahamilla oli. Kristuksen työ ihmisen vanhurskauttamiseksi sisälsi muutamia toisistaan erottuvia vaiheita. Vähänkin laajempi käsittely veisi kokonaisen tunnin tai kaksi, mutta tiivistän ne nyt viiteen muutaman lauseen kohtaan:

(1) Lihaan syntynyt Jeesus Kristus täytti koko ihmiskunnasta ainoana Mooseksen lain viimeistä piirtoa myöten (Matt 5:17; Joh 8:46; 1. Piet 2:22) ja näin Hän ainoana tuli julistetuksi Jumalan edessä täydellisesti vanhurskaaksi oman vaelluksensa kautta. Hän itsessään ei tarvinnut sovitusta eikä lunastusta, eikä syntien anteeksisaamista.

(2) Mutta ristintiellä "*Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme*" (**Jes 53:6**). Näin Hänet tehtiin syntiemme kantajana (Jes 53:12; Joh 1:29) syntiuhriksi (Hepr 10:6-7), synniksi (2. Kor 5:21) ja kiroukseksi (Gal 3:13).

(3) Mutta se, että Jeesus otti syntimme kannettavakseen, ei ollut vielä riittävä teko meidän vanhurskauttamiseksemme, vaan Hänen tuli syntiemme kantajana kärsiä kaikessa ankaruudessaan lain syntiselle langettama rangaistus ruumiin, sielun ja hengen tasolla. Me kauhistumme Hänen ruumiillisia kärsimyksiään, mutta ne eivät olleet mitään verrattuna Jumalan polttavan vihan tuottamaan "*sielun vaivaan*" (Jes 53:11). Kärsimyspsalmit, erityisesti Daavidin (Ps 6; 18; 22; 38; 69; ...), joissa PH ja Kristus puhuvat Daavidin suun kautta (Apt 1:16; 2:25; 4:25; Hepr 4:7), avaavat ikkunaa siihen, mitä Kristuksen ruumiinsa esiripun sisäpuolella tapahtui ristintiellä (Luuk 24:44). Mene katsomaan tuosta ikkunasta.

(4) Kristuksen ylösnousemus oli lopullinen sinetti ja vakuus sille, että Isä oli hyväksynyt Pojassaan suoritetun pelastustyön kaikessa laajuudessaan eli Hän voi vanhurskauttaa ihmisen (**Room 4:25**: "*joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.*"; **1. Kor 15:17**: "*Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissäanne.*").

(5) Nyt on aika kääntää katse meihin: Kun lähestymme Jumalaa, niin Kristuksen työn perusteella Jumala antaa kaikki syntimme anteeksi ja julistaa meidät vanhurskaiksi samalla säilyttäen oman vanhuskautensa, koska Jumala ei voi rangasta eikä tuomita samoista synneistä kahta kertaa, ensin Kristusta ja sitten vielä meitä (Room 3:25; 2. Kor 5:19,21; 1. Joh 1:9). 1000 kertaa ei, ei, vaan Kristuksen työ riittää edestämme.

Omavanhurskaudesta riisuutumista ja Kristuksen antamaan lahjavanhurskauteen pukeutumista havainnollistaa se, mitä tapahtui silminnähävällä tasolla Golgatalla: Jeesuksen yltä riisuttiin vaatteet ja näin toiset saivat riisua omat vaatteensa yltään ja pukeutua niihin Hänen itsensä jäädessä ristille "*kurjana, köyhänä, sokeana ja alastomana*" (vrt. **Ilm 3:17**). Jesaja sanookin Kristukseen pukeutumisesta:

10. *Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaaan ... (Jes 61:10)*

Isän kotiin palannut tuhlaajapoika puettiin "*parhaisiin vaatteisiin*" (Luuk 15:22), kas-teessa me olemme pukeutuneet Kristukseen (Gal 3:27) ja Ilmestyskirja puhuu valkoiseen, hohtavaan ja puhtaaseen pellavavaatteeseen, pukeutumisesta (Ilm 3:4-5; 4:4; 7:9,13; 19:8,14). – Miten silmiäni häikäiseekään katsoessa teitä!

9. Lisäkappale: Liitonteko ja uhrieläinten puolikkaat (15b. luku)

9. *Ja hän sanoi hänelle: "Tuo minulle kolmivuotias hieho, kolmivuotias vuohi ja kolmivuotias oinas sekä metsäkyyhkynen ja nuori kyyhkynen".*

10. *Ja hän toi nämä kaikki ja halkaisi ne ja asetti puolikkaat vastakkain; lintuja hän ei kuitenkaan halkaissut.*

17. *Ja kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä.*

18. *Sinä päivänä Herra teki Abramin kanssa liiton ... (15:9-10,17-18)*

Herra teki liiton Aabrahamin kanssa vain uhrin perusteella. Laajemminkin voidaan sanoa: kaikki liitot (= testamentit) ihmisen ja Jumalan välillä vihittiin verellä (= veri osoitti testamentin tekijän kuolleen ja testamentin astuvan voimaan). Näin tapahtui silloin, kun Herra teki Israelin kansan kanssa Siinailla lakiliiton (Hepr 9:16-20), mutta erityisesti näin tapahtui silloin, kun Jumala teki Uuden liiton Poikansa ristinveren kautta ihmiskunnan ja itsensä välillä. Jeesus sanoikin:

28. *sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. (Matt 26:28)*

Herran tekemä liitto Aabrahamin kanssa oli varhainen esikuva uudesta liitosta ja se vihittiinkin uhrieläimen verellä. Kiinnitämme huomiota nyt vain kolmivuotiaisiin eläimiin, jotka tuli liiton teossa halkaista ja asettaa puolikkaat vastakkain. Tässä ei kuvata tapahtumaa tarkemmin, mutta Jeremian kirja kertoo, miten orjien vapauttamisen yhteydessä liittoa Herran edessä tehtäessä liittoon menevät henkilöt kulkivat halkaistujen uhrivasikkain puolikkaiden välistä (Jer 34:13-19).

Mutta eikö hengellisesti ajatellen myös uutta liittoa vihittäessä "kolmivuotias" uhri halkaistu ja liiton kansa kulki, kulkee ja tulee kulkemaan näiden uhrikappaleiden puolikkaiden välistä:

Jeesus osoitettiin Jordanilla Jumalan Karitsaksi, Jumalan valitsemaksi uuden liiton teurasuhriksi, ja tästä kolmen vuoden päästä Hänet uhrattiin Golgatalla. Lisäksi Hän oli uhri, joka kuolemassaan "halkaistiin" kahtia, ja Hänen kauttaan, näiden "puolikkaiden" välistä uuden liiton kansa on käynyt sisälle pelastukseen ja kerran tulee astumaan sisälle taivaalliseen kaikkeinpyhimpään – kuten seuraavat raamatunpaikat osoittavat:

13. *Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät;*

14. *mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät. (Matt 7:13-14 – Jeesus Kristus on tämä ahdas portti: Joh 8:7,9; 14:6, ja siitä alkava kaita tie)*

22. *Ja ottakaa isoppikimppu, kastakaa se vereen, joka on maljassa, ja sivelkää ovenpäällinen ja molemmat pihtipielet sillä verellä, joka on maljassa. Älköönkään menkö ulos talonsa ovesta ennen aamua. (2. Moos 12:7,22 – Jeesus oli sekä*

pääsiäislammas että ovi, jonka verellä vihmottujen pihapielien välistä, olivat kuin uhrin puolikkaat, kävivät sisälle pelastukseen)

50. *Niin Jeesus taas huusi suurella äänellä ja antoi henkensä.*

51. *Ja katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat (Matt 27:50-51 – temppeli esirippu repäistiin kahtia Jeesuksen antaessa henkensä)*

19. *Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään,*

20. *jonka pääsyn hän on vihkinnyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta (Hepr 19:19-20 – Jumalan kansa käy halkaistujen Kristuksen uhripuolikkaiden välistä sisälle lopulliseen pelastukseen)*

10. Aabrahamin Jumala opettaa uskossa julistamista (17a. luku)

3. *Ja Abram lankesi kasvoilleen, ja Jumala puhui hänelle sanoen:*

4. *"Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi: sinusta tulee kansojen paljouden isä.*

5. *Niin älköön sinua enää kutsuttako Abramiksi, vaan nimesi olkoon Aabraham, sillä minä teen sinusta kansojen paljouden isän.*

6. *Minä teen sinut sangen hedelmälliseksi ja annan sinusta tulla kansoja, ja sinusta on polveutuva kuninkaita.*

15. ... *"Älä kutsu vaimoasi Saaraita enää Saariksi, vaan Saara olkoon hänen nimensä.*

16. *Ja minä siunaan häntä ja annan hänestäkin sinulle pojan; niin, minä siunaan häntä, ja hänestä tulee kansakuntia, polveutuu kansojen kuninkaita." (17:3-6,15-16)*

Herran luvattaessa tehdä Aabrahamin ja Saaran hedelmälliseksi ja käskiessä heitä tästä eteenpäin kutsumaan itseään uusilla nimillä, *Aabraham*, "*kansojen paljouden isä, monien isä*" ja *Saara*, "*ruhtinatar, hallitsijatar*" [**Huom.** Saarai merkitsee "*minun ruhtinatar* (prinsessa)" ja Saara merkitsee "*ruhtinatar* (prinsessa)" yleisessä merkityksessä. Lisäkin synnyttämisen kautta hän lakkasi olemasta yksinomaan Aabrahamin "*ruhtinatar*" ja hänestä tuli Aabrahamin kaikkien jälkeläisten "*ruhtinatar*", jopa Uuden liiton uskovien "*äiti*" (Gal 4:22-21)], he olivat kuitenkin vielä lapsettomia – Ismaelia ei laskettu lupauksen mielessä perilliseksi – ja mikä vielä pahempaa: Saara oli koko ajan ollut hedelmätön mutta nyt tämän lupauksen hetkellä he molemmat olivat lisäksi tulleet yli-ikäisiksi (100-v ja 90-v), kuolettuneiksi (17:17; Room 4:19; Hepr 11:12). Mutta kaiken järjen vastaisesti heidän tuli alkaa kutsumaan toisiaan kaikkien ulkopuolistenkin kuulleen uusilla nimillään, jotka julistivat heidän olevan kansojen paljouden isä ja äiti, jotka julistivat heidän jälkeläistensä tulevan olemaan maata hallitsevia ruhtinaita ja kuninkaita.

Voit vain kuvitella, miltä sivullisista tuntui, kun vanha Saara alkaa yhtäkkiä puhuttelemaan vanhaa miestänsä "*kansojen paljouden isäksi*" ja kun kaiken kukkuraksi vanha Aabrahamkin alkaa puhuttelemaan teltoissa vieraana ja muukalaisena asuvaa, lapsetonta vaimoansa, "*ruhtinattareksi ja hallitsijattareksi*" eli kuninkaan äidiksi. Nimen kuultuaan ehkä joku kysyikin Aabrahamilta: "Montako lasta *kansojen paljouden isällä* oikein onkaan, kun nimesikin puhuu suurperheestä?" Tähän Aabrahamin oli vastattava: "Ei yhtään, mutta minulla on Jumalan lupaus!". Ja ehkä toinen kysyi Saaralta kuin pilkaton: "Minkäs valtakunnan kuningas se teidän poikanne onkaan, kun sinua kutsutaan oikein kuninkaan äidiksi?". Ja Saarankin vastaus oli: "Eihän minulla ole poikaa ollenkaan, mutta Jumalan lupaus kylläkin!". On selvää, että tämä uusilla nimillä kutsuminen teki heistä joidenkin silmissä vanhuuden höppänoita, naurunalaisia, mutta

siitä huolimatta heidän tuli jatkaa uskossa sen ääneen julistamista, minkä Jumala oli luvannut eikä katsoa ympärillään olevia realiteetteja. Alkuun heidän äänessään saattoi olla epävarmuutta, pelkoa ja häpeääkin, mutta kerta kerralta lausuttu "suun tunnustus" vahvisti ("*vaan vahvistui uskossa*", **Room 4:20**) heidän sydämen uskoa Jumalan lupauksiin, Häneen, "*joka kuolleet eläväksi tekee ja kutsuu olemattomat, ikäänkuin ne olisivat*" (**Room 4:17**).

Jumalan lupaus tulikin aikanaan toteutumaan rutosti: Jälkeläisiä tuli – mekin olemme uskon kautta niitä! – niin paljon kuin taivaalla on tähtiä, mutta ennen kaikkea tämän kansan keskuudesta tuli se varsinainen Jälkeläinen, luvattu Siemen, se kirkas Koin-tähti, Jeesus Kristus (Ilm 22:16). Kansan keskuudesta nousi myös suuria kuninkaita, kuten Daavid, Salomo, Joosafat, mutta ennen kaikkea nousi kuningasten Kuningas ja herrain Herra, Messias, Jeesus Kristus (Ilm 17:14; 19:16).

Jeesus sanoo meille:

24. ... kaikki, mitä te rukoillette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva. (**Mark 11:24**)

Mekin voimme harjoittaa uskoamme siinä, että alamme Jumalan varman ilmoituksen pohjalta toimimaan niin kuin meillä jo olisi Jumalan lupaamaa ja me alamme puhumaan ja julistamaan etukäteen jo saaduksi sen, minkä Jumala on varmasti ja selkeästi luvannut meille, mikä Jumalan edeltä valmistamana tekona odottaa meitä (Ef 2:10; vrt. Isä näytti Pojalle edeltä kaikki valmistamansa teot, jotka Poika sittemmin teki, Joh 5:20-20) – ja tämä kaikki silläkin uhalla, että joudumme naurunalaiseksi.

Aabrahamin Jumala opettaa siis uskossa etukäteen julistamista, uskossa etukäteen omistamista.

11. Aabraham suurena esirukoilijana (18b. luku, 20. luku)

11.1. Aabraham rukoili Sodoman puolesta

Kun siirrymme lukuun 18, on Sodoman pelastumisesta Aabrahamin voittoisan taistelun seurauksena (14. luku) kulunut ehkä 15 - 20 vuotta. Noina vuosina Sodoma ei tehnyt parannusta, se ei käyttänyt sille annettua aikaa oikein, se ei tuntenut etsikko-aikaansa, kuten ei tuntenut Jeesuksen aikainen Jerusalemkaan (Luuk 19:44), vaan se jatkoi entistä riettaammin menoin syntiensä mitan täyttämistä.

Herra saapuikin Aabrahamin luokse ja kertoi tälle:

20. ... "Valitushuuto Sodoman ja Gomorran tähden on suuri, ja heidän syntinsä ovat ylen raskaat.

21. Sentähden minä menen alas katsomaan, ovatko he todella tehneet kaiken sen, josta huuto on minun eteeni tullut, vai eivätkö; minä tahdon sen tietää." (**18:20-21**)

Aabraham tiesi tämän katselmuksen lopputuloksen: Sodoman raskaat synnit vetävät kaupungin ylle Jumalan tuomion ja siksi hän kävi suureen esirukoustaisteluun: voisiko Herra pelastaa Sodoman tuholta siellä asuvien muutamien vanhurskaiden tähden. Kaupungin pelastaminen ei lopulta onnistunut, vaan synti vaati tuomionsa, mutta Jumala pelasti sen sijaan vanhurskaan Lootin.

Lootin pelastumiseen liitetään merkittävät sanat:

29. Kun Jumala tuhosi sen lakeuden kaupungit, muisti Jumala Aabrahamia ja johdatti Lootin pois hävityksen keskeltä ... (**19:29**)

Nämä sanat osoittavat mielestäni sen, että Lootin pelastaminen Sodomasta oli Aabrahamin esirukouksen seurausta. Aabrahamin esirukouspalvelussa toteutui pienem-

mässä koossa se, mikä täysimääräisenä toteutuu Kristuksen esirukouspalvelun kautta: *"jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa"* (**Heb 7:25**; kts. myös Luuk 22:32).

Niin kuin Sodomaa ei voitu pelastaa, vaan se paloi tulella, mutta Aabrahamin esirukouksen kautta Herra johdatti Lootin sieltä pois. Samoin tämä maa tulee kerran palamaan tulella (2. Piet 3:7,10), mutta Kristuksen esirukouksen kautta Jumala pelastaa meidät.

Mutta ei vain Aabrahamin esirukouksella ja ei vain Kristuksen esirukoukselle ole pelastavaa vaikutusta, vaan sama voima vaikuttaa myös meidän esirukouksiemme kautta. Siksi tämä kertomus esirukoilevasta Aabrahamista onkin kutsu meille totiseen rukoukseen lähimmäistemme pelastumisen puolesta. Ota tämä haaste vastaan.

11.2. Lisäkappale: Aabraham rukoili Abimelekin perheen puolesta

Kun menemme lukuun 20, löydämme sieltäkin Aabrahamin rukoilemasta. Tilanne oli se, että filistealaisten kuningas Abimelek tuli oikeastaan Aabrahamin harhauttamana (20:2,4-6) rikkoneeksi Herraa vastaan ja tämän seurauksena Herra sulki jokaisen kohdun Abimelekin huoneessa (20:18). Mutta kun Aabraham, joka itse oli vielä tässä vaiheessa lapseton, jonka omiin rukouksiin saada lapsi ei ollut tullut vielä konkreettista vastausta, rukoili Jumalaa parantamaan Abimelekin perheen, kuuli Herra Aabrahamin rukouksen ja paransi heidät niin, että he alkoivat jälleen synnyttämään (20:17). Tämän itsensä hetkeksi unohtavan ja toisten tarpeet etutilalle nostavan rukouksen jälkeen myös Aabrahamin ja Saaran elämässä alkoi tapahtumaan: heti tämän jälkeen nimittäin kerrotaan:

1. Ja Herra piti Saarasta huolen, niinkuin oli luvannut; ja Herra teki Saaralle, niinkuin oli puhunut.

2. Ja Saara tuli raskaaksi ja synnytti Aabrahamille pojan hänen vanhoilla päivillään, juuri sinä aikana, jonka Jumala oli hänelle sanonut. (21:1-12)

Job esirukoilijana toimi ystäviensä puolesta vastaavalla periaatteella:

10. Ja kun Job rukoili ystäväinsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon, ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin verroin enemmän, kuin hänellä ennen oli ollut. (42:10).

Job rukoili siis ystäviensä puolesta siinä vaiheessa, kun hänen oma kohtalonsa ei ollut vielä kääntynyt, kun hänen rukoukseensa itsenä puolesta ei ollut vielä tullut vastausta. Mutta kun hän laittoi ystäviensä tarpeet etutilalle, rukoili ensin heidän puolestaan, välittömästi tämän jälkeen Herra vastasi myös häntä itseään koskeviin rukouksiin.

Sekä Aabrahamin että Jobin esirukouspalvelusta on paljon oppimista. Ne näyttävät tien omienkin rukousten kuulemiseen: onohda hetkeksi omat tarpeesi ja esirukoile toisten puolesta, jopa niissä kipeissä asioissa, joihin et itse ole vielä saanut vastausta, niin Jumala on kuuleva tämän jälkeen sinunkin rukouksesi.

12. Lisäkappale: Aabrahamin huonot ja hyvät käytänteet "periytyivät" jälkipolviin

Raamattu sanoo:

6. Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkeaa. (Snl 22:6)

Tämä pojan totuttaminen ja opettaminen toimii sekä hyvässä mutta valitettavasti myös huonossa. Ja sanoja voimakkaampi totuttaminen tulee oman elämän antaman

esimerkin kautta. Aabrahamin elämä sisälsi monia hyviä asioita opiksi ja ohjeeksi jälkipolvelle, mutta valitettavasti se sisälsi myös huonoja käytäntöjä, jotka nekin löysivät sijansa heissä.

12.1. Aabrahamin suvussa kulkevia huonoja käytäntöjä

Muutamia esimerkkejä Aabrahamin aloittamista ja hänen suvussaan kuin perintönä kulkevista huonoista asioista:

(1) Aabraham suostui kahden vaimon mieheksi (16:3-4) ja pojanpoika Jaakob pisti kuin paremmaksi: hänestä tuli neljän vaimon mies (luvut 29-30) – vaikka Jumalan alkuperäinen tarkoitus oli, että kullakin miehellä on vain yksi vaimo (2:24; 1. Tim 3:2,12; Tiit 1:6).

(2) Aabrahamin kodissa pojat lisä ja Ismael olivat eriarvoisessa asemassa, samoin Saara ja Haagar. Emme mene nyt syihin, mutta näemme Aabrahamin perheen olevan voimakkaasti kahtiajakautunut.

Tämä sama jakolinja näkyi sitten lisäkin perheessä: lisäkin rakasti Eesauta ja Rebekka rakasti Jaakobia (25:28). Ja tämä kahtiajakautuminen vain vahvistui Jaakobiin mentäessä: Jaakob rakasti Raakelia enemmän kuin Leeaa (29:20,31) ja tämän sai aikaan kateutta. Lisäkin rakasti Joosefia (ja sittemmin Benjaminia) enemmän kuin muita poikiaan ja tämäkin näkyi kateutena ja vihana veljesten välillä (37:3-5).

(3) Nälänhädän edessä Aabraham jätti Luvatun maan ja meni Egyptiin (12:10) ja kuin tästä oppia saaneena lisä aikoi tehdä nälänhädän edessä täsmälleen samoin, mutta Herra kielsi häntä Egyptiin menemästä (26:1-2).

(4) Ja vielä: Pelastaakseen henkensä ja rikastuakseen Aabraham valehteli kahdesti sanomalla Saaraa osittain valheellisesti (20:12) sisarekseen (12:18-19; 20:2). Ensimmäinen kerta tapahtui hänen uskonvaelluksensa alussa, mutta toisen kerran hän lankesi tähän jo paljon oppia ja kokemusta saaneena. Minkä olet tehnyt kerran, sen tekeminen toistamiseen tulee kuin jo tottumuksesta. Lisä seurasi isänsä jälkiä ja sanoi kerran vaimoan sisarekseen (26:7) ja tämä oli jo valhe. Puolitotuudesta oli kasvanut täysvalhe.

Nämä esimerkit ovat varoituksena meille. Miten helposti huono siirtyy isiltä ja äideiltä pojille ja tyttärille kodeissamme mutta myös seurakunnassa. Siksi vaeltakaamme vakaasti, ei vain itsemme tähden vaan myös lastemme tähden, ympärillämme olevien tähden. Paavali kirjoittaakin:

7. Aseta itsesi kaikessa hyvien tekojen esikuvaksi, olkoon opetuksesi puhdasta ja arvokasta

8. ja puheesi tervettä ja moitteetonta (Tiit 2:7-8)

12 ... Ole sinä uskovaisten esikuva puheessa, vaelluksessa, rakkaudessa, uskossa, puhtaudessa. (1. Tim 4:12)

12.2. Aabrahamin suvussa kulkevia hyviä asioita

Aabrahamin elämässä oli myös hyviä asioita, jotka siirtyivät hänen jälkeläisilleen. Näitä olivat erityisesti nämä kolme: teltta, kaivo ja alttari – kaikki hengellisen elämän keskeisiä käsitteitä.

(1) Telta: Aabraham jätti Kaldean Uurin, ehkä peräti kerrostalossa asumisen, ja lähti Herran osoittamaan maahan teltoissa asuvaksi paimentolaiseksi. Loot jätti teltoissa asumisen siirtyessään Sodomaan, mutta lisak ja Jaakob jäivät Aabrahamin esimerkin tavoin teltoissa asuvaisiksi (Hepr 11:9). Telta puhuu Heprealaiskirjeen mukaan siitä, että he *"tunnustivat olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä"* ja *"ilmaisivat etsivänsä isänmaat ... ja pyrkivänsä ... taivaalliseen"* ja juuri *"sentähden Jumala ei heitä häpeä, vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalaksensa"* (**Hepr 11:13-16**). Meidänkin tulisi olla tässä samassa mielessä "teltoissa asuvia" muukalaisia (1. Piet 1:17) tämän maailmanajan keskellä (Fil 3:20), sydän ja mieli kuitenkin taivaallisissa (Kol 3:2). Isä ja äiti, ole tässä esimerkkinä lapsillesi.

(2) Kaivo: Aabraham oli "kaivokristitty". Hän kaivoi itse kaivoja (21:30), hänen palvelijansa kaivoivat kaivoja (26:15) ja hän leireineen siirtyi kaivon luota toiselle. Myös lisak (25:11; 26:18-22,25,32-33) ja Jaakob (29:10; 48:22 + Joh 4) Aabrahamin poikana ja pojanpoikana olivat kaivo-ihmisiä. Kaivo puhuu siitä, että heillä oli katkeamaton yhteys elävän veden lähteeseen. Niistä he itse tyydyttivät janonsa ja niistä he juottivat laumansa.

Myös meidän on pidettävä huoli siitä, että meillä on aina katkeamaton yhteys Kristukseen, elävän veden lähteeseen ja kaivoon (Joh 4:10,14; 7:37-38). Isä ja äiti, ole tässä esimerkkinä lapsillesi.

(3) Altтари: Aabraham oli myös alttarien mies (12:7-8; 13:18; 22:9), samoin olivat lisak (26:25) ja Jaakob (33:20; 35:7). Altтари kertoo, että heidän jumalanpalveluksensa oli elävää ja arjessa näkyvää. Näin meidänkin kohdalla tulee olla. Herra sanookin: *"Tuli palakoon aina alttarilla älköönkään koskaan sammuko."* (**3. Moos 6:13**). Isä ja äiti, ole tässä esimerkkinä lapsillesi.

13. Lisäkappale: Uusi ei voi herätä ellei vanha ensin kuole (16-21a luku)

Aabraham oli luonnollisin kyvyin tullut isäksi Haagarista syntyneelle Ismaelille (16:4). Mutta lupauksen lapsen, lisakin, syntymää jouduttiin odottamaan niin kauan, kunnes Aabraham oli tullut yli-ikäiseksi eli kuolettuneeksi, kunnes hedelmätön Saarakin oli tullut yli-ikäiseksi eli kuolettuneeksi (18:11-12; Room 4:19; Hepr 11:11-12). Vasta tämän jälkeen, mutta ei yhtään aikaisemmin, uskon kautta Jumalan lupaukseen ylösnousemusvoima teki heidän kuolettuneet ruumiinsa eläväksi (Room 4:16-21) ja lisakin syntyminen tuli mahdolliseksi, se toteutui (21:1-2).

Aabrahamin ja Saaran elämä opettaa havainnollisesti sen totuuden, että mitä ei ole annettu kuolemaan, se ei voi nousta uuteen elämään. Ja kääntäen: kaikki, mikä on luovutettu kuolemaan, Kristuksen kanssa ristiinnaulituksi ja haudatuksi, se nousee takuuvarmasti Hänen ylösnousemusvoimastaan uuteen elämään:

24. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. (Joh 12:24)

36. Sinä mieletön, se, minkä kylvät, ei virkoa eloon, ellei se ensin kuole! (1. Kor 15:36)

4. Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.

5. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa,

6. kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi (Room 6:4-6)

14. Lisäkappale: Aabrahamin Jumala osoittaa kuka on oikea perillinen (21. luku)

8. Ja poika kasvoi, ja hänet vieroitettiin. Ja Aabraham laittoi suuret pidot siksi päiväksi, jona lisak vieroitettiin.

9. Saara huomasi, että Aabrahamin ja egyptiläisen Hagarin poika Ismael ilvehti"

10. ja silloin hän sanoi Abrahamille: "Aja pois tuo orjatar ja hänen poikansa. Orjattaren poika ei saa periä yhdessä minun poikani lisakin kanssa."

11. Aabraham pahastui suuresti tästä puheesta poikansa tähden.

12. Mutta Jumala sanoi Abrahamille: "Älä pahastu siitä poikasi ja orjattaresi tähden. Kuule Saaraa kaikessa, mitä hän sinulle sanoo, sillä ainoastaan lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset.

14. Varhain seuraavana aamuna Aabraham otti leipää ja vesileilin ja antoi ne Haagarille, pannen ne hänen olalleen, sekä pojan, ja lähetti hänet menemään. (21:8-12,14)

Sana "ilvehtiä" viittaa alkutekstin mukaan kiusantekoon, jopa jonkinasteiseen vainoamiseen (vrt. Herran sanat Ismaelistä ennen syntymää, 16:12, ja mitä myöhemmin hänen pojistaan sanotaan, 25:18, ja katso miten hänen jälkeläisensä suhtautuvat tänä päivänä Israeliin) ja siksi Saara tahtoikin pojan ajamista pois ja kun Herrakin yhtyi Saaran vaatimukseen, niin Aabraham taipui tekemään tämän. Ismael heräsi siis kiusantekoon silloin, kun lisak oli kasvanut ja vahvistunut, kun hänet vieroitettiin ja hänelle alettiin antamaan jo täysi-ikäisille tarkoitettua "vahvempaa ruokaa" (kts. meitä kaikkia koskevat sanat tästä: Hepr 5:13-14).

Kun vedämme näiden kahden pojan suhteen hengellisiä johtopäätöksiä, niin Ismael, joka syntyi ns. lihan tahdosta, kuvaa luonnollista ihmistä, vanhaa ihmistä, lihan mieltä, joka meissä jokaisessa ihmisessä on luonnostaan syntiinlankeemuksen seurauksena (1. Kor 15:22: "Kaikki kuolevat Aadamissa") eikä se voi alistua Jumalan tahtoon (Room 8:7).

Lupauksen sanan voimasta syntynyt lisak taas kuvaa meihin uudestisyntymisen kautta syntynyttä uutta ihmistä, sydämeemme asumaan tullutta Kristusta (Ef 3:17; Room 9:8: "eivät ne, jotka lihan puolesta ovat lapsia, ole Jumalan lapsia, vaan lupauksen lapset, ne luetaan siemeneksi"; Gal 4:28,31: "te, veljet, olette lupauksen lapsia, niinkuin lisak oli ... Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan."). Ja mitä vahvemmin taivaallinen elämä meissä vaikuttaa, mitä enemmän olemme kasvaneet "täytteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään" (4:13), sitä kovemmaksi käy taistelu lihan ja hengen välillä (Gal 5:17; 1. Piet 2:11; Matt 19:34-39) – Ismaelinkin ilvehtiminen tuli esiin vasta silloin kun lisak tullut vierotusikään.

Ismaelin poisajaminen puhuu näin siitä, että me Hengellä kuoletamme ruumiin (= vanhan ihmistemme) teot (Room 8:13), me ristiinnaulitsemme lihamme himoineen ja haluineen (Gal 5:24) – emmekä elä enää myöskään lain orjuudessa (4:24).

Ismael ei päässyt osalliseksi Aabrahamille luvatusista perinnöistä, joka annettiin kokonaan lisakille (21:10,12; 24:36; 25:5-6). Tämä puhuu siitä, "ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta" (1. Kor 15:50), ja tämä puhuu myös siitä, miten uskovaisenkin kohdalla lainomaisella mielellä ja lihan käsivarrella tehdyt teot palavat heininä ja olkina Kristuksen tullessa eikä niistä jää jäljelle mitään perille asti vietäväksi (1. Kor 3:12-15).

lisak peri siis kaiken. Syvimmillään lisak on kuva Kristuksesta (Gal 3:16), joka onkin pantu "kaiken perilliseksi" (Hepr 1:2). Me pääsemme perilliseksi olemalla "Kristuksen kanssaperillisiä" (Room 8:17) vaeltamalla Hänen edeltäpäin valmistamissa teoissaan (Ef 2:10).

15. Lisäkappale: Aabrahamin Jumala testaa, kumpi rakkaampi, lahja vai sen antaja (22. luku)

1. Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen."
2. Ja hän sanoi: "Ota lisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon."
3. Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palvelijaansa sekä poikansa lisakin, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut. (22:1-3)

Luku alkaa sanoilla "Jumala koetteli Aabrahamia". Jumala ei siis halunnut ihmisuhria, Hänhän esti sen, eikä Hän ollut ottanut sellaista vastaan tätä ennen eikä tämän jälkeenkään (Ps 106:37-38; Jer 7:31) – paitsi yhden ainoan kerran, mutta vain tämän kerran, Hänen ihmiseksi tulleen oman Poikansa uhrin Golgatalla.

Jumala siis koetteli Aabrahamia. No mitä Jumala koetteli ja mitä Hän testasi, mistä Hän tahtoi päästä selville? Siitä, että kumpaa Aabraham seuraa enemmän, omia ajatuksiaan ja omaa järkeään vai Jumalan sanaa, kumpaa Aabraham rakastaa enemmän, lahjaa (vanhoilla päivillä saatu lapsi ja joku muu iso asia valtaa helposti koko sydämen ja syrjäyttää helposti Jumalankin toiselle tilalle) vai lahjan Antajaa. Jumala halusi tietää, oliko Aabraham valmis luopumaan kaikesta, koko siihenastisesta elämäntyöstäänkin – sitähän lisak hänelle oikeastaan merkitsi – Hänen tähtensä ja Hänen vaatimuksestaan.

Aabraham selvisi tästä uskonkoetuksesta voittajana ja vahvempana. Tätä ennen hän oli saanut kokea vaimonsa Saaran kanssa uuttaluovaa voimaa sillä olihan kuolettuneista oli tullut "eläviä". Ja nyt tämän koetuksen hedelmänä Aabrahamin usko yhä vain vahvistui – näin meidänkin uskolle tulisi tapahtua koetusten kautta: 1. Piet 1:7 – kirjaimellisesti kuolleen eläväksi tekeväksi ylösnousemususkoksi (Hepr 11:19). Lisäksi Herra palkitsi koetuksen kestäneen Aabrahamin uudistamalla hänelle aiemmin lausumansa lupaukset, lisäämällä niihin uutta ja tekemällä ne vielä selvemmin Kristukseen viittaaviksi ja yksin Hänessä täyteytensä saaviksi (Apt 3:25-26; Gal 3:16):

15. Ja Herran enkeli huusi Aabrahamille toistamiseen taivaasta
16. ja sanoi: "Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi,
17. minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit.
18. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sentähden että olit minun äänelleni kuuliainen." (22:15-18).

Jeesus sanoi Aabrahamista:

56. Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi. (Joh 8:56)

Tämä päivä oli varmasti lopulta yksi niistä ilon päivistä, jolloin Aabraham profeettana näki Kristuksen päivän, Hänen saamansa voiton kärsimyksensä jälkeen (vrt. 1. Piet 1:10-12).

Lukua 22 voidaan tarkastella myös toisella tapaa esikuvallisesti: Niin kuin isä Aabraham uhrasi ainokaisen rakkaan poikansa Moorian maassa vuorella saaden hänet takaisin ikään kuin lisakin ylösnousemuksen kautta ja voimallisten Jumalan lupausten saattelemana, samoin Isä Jumala uhrasi Moorian maassa, Golgatalla, ainokaisen

rakkaan Poikansa ja sai Hänet takaisin ylösnousemuksen kautta ja tähän Kristuksen uhriin ja ylösnousemukseen perustutuvat kaikki meitäkin koskevat Jumalan lupaukset (2. Kor 1:20).

Puhuin tästä luvusta tätä tarkastelukulmaa käyttäen Orivedellä ehtoolliskokouksessa su 29.3.2013.

16. Lisäkappale: Aabraham ei jäänyt suruun (23. luku)

2. *Ja Saara kuoli Kirjat-Arbassa, se on Hebronissa, Kanaanin maassa. Ja Aabraham meni murehtimaan Saaraa ja itkemään häntä.*

3. *Senjälkeen Aabraham nousi ja lähti vainajan luota ... (23:2-3)*

Aabraham murehti ja itki kuollutta vaimoan, mutta hän ei kuitenkaan jäänyt loputtomiin haudalle surun murtamaksi, vaan hän nousi ja lähti eteenpäin.

Daavid miehineen joutui kerran suunnattomaan ahdinkoon ryöstettyjen vaimojen, poikien ja tyttöjen vuoksi ja he "*korottivat äänensä ja itkivät, kunnes eivät enää jaksaneet itkeä*" (1. Sam 30:4). Mutta tämän jälkeen kerrotaan, miten "*Daavid rohkaisti mielensä Herrassa, Jumalassansa.*" (30:6) ja ryhtyi tarvittaviin toimiin.

Mekin saamme luvan perästä surra ja itkeä oikein kunnolla ("*itkekää itkevien kanssa*", Room 12:15; "*Ja Jeesus itki*" Lasaruksen haudalla, Joh 11:35), mutta meidänkään ei tarvitse loppuelämäksemme jäädä surun vangiksi, vaan voimme rohkaista itseämme Herrassa, nousta ja lähteä elämässä eteenpäin Aabrahamin ja Daavidin tavoin. Paavalikin muistuttaa siitä, miten uskovaisen kuoltua ei tarvitse olla toivoton, vaan voidaan jopa lohduttaa toisia surevia, koska tiedämme, että edessä on ruumiin ylösnousemus ja ihana jälleennäkeminen (1. Tess 4:13-18). Sielun lunastus takaa meille myös kerran tapahtuvan ruumiin lunastuksen.

Aabraham siis nousi ja lähti pois vainajan luota. Mihin hän lähti ja mitä hän meni tekemään? Hän meni kaupungin porttiin ostamaan julkisesti, todistajien läsnä ollessa ja täydestä hinnasta, Makpelan luolan vainioineen sukunsa hautapaikaksi, mihin "Aabrahamin pojat ja tyttäret" tultaisiin hautaamaan, kokoamaan yhteen kuolemansa jälkeen (23:3s.). Niinpä sinne kerrotaankin haudatun ainakin Saara, Abraham, lisä, Rebekka, Leea ja Jaakob (23:7-20; 25:9-10; 49:29-32; 50:13).

Hebronissa (= "liitto, yhteys") olevan Makpelan luolan ostaminen sukunsa perintöhaudaksi osoittaa mielestäni Aabrahamin uskon Herran kanssa liiton tehneen sukunsa kerran tapahtuvaan ruumiilliseenkin ylösnousemukseen. Heprealaiskirje puhuikin kuinka Aabraham "*odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala*" (Hepr 11:10), kuinka hänen kanssaan uskossa kuolleet jälkeläisensä jo eläessään "*pyrkivät parempaan, se on taivaalliseen. Sentähden Jumala ei heitä häpeä, vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalaksensa; sillä hän on valmistanut heille kaupungin*" (11:16).

Meillekin Jumala on hankkinut todellisen ja kalliin hautapaikan, Kristuksen:

3. *Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesusukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?*

4. *Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.*

5. *Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa (Room 6:3-5)*

Tämä hautapaikka (= mahdollisuus ihmisen tulla näin haudatuksi) maksoi paljon, se ostettiin kalliilla hinnalla, Kristuksen verellä, Hänen elämänsä hinnalla (1. Piet 1:18-19). Jeesus vakuuttikin ristillä kaiken jo suoritettuaan: "Se on täytetty" (**Joh 19:30**), mikä merkitsee myös, että "se on kokonaan maksettu". Ja kaikki tähän "hautaan" haudatut, Kristukseen kätketyt, tulevat eräänä päivänä ruumiinsakin osalta nousemaan kuolleista vanhurskusten ylösnousemuksessa (Joh 5:28-29; Apt 24:15; Ilm 20:5-6).

17. Lisäkappale: Aabraham asetti toisen tarpeet etusijalle (24. luku ja 25a. luku)

2. Niin Aabraham sanoi palvelijallensa, talonsa vanhimmalle, joka hallitsi kaikkea, mitä hänellä oli: "Pane kätesi kupeeni alle.

3. Minä vannotan sinua Herran, taivaan ja maan Jumalan, kautta, ettet ota pojalleni vaimoa kanaanilaisten tyttäristä, joiden keskuudessa minä asun,

4. vaan menet minun omaan maahani ja sukuni luo ja otat sieltä vaimon pojalleni lisakille." (**24:2-4**)

Luvussa 23 meille on kerrottu Aabrahamin vaimon Saaran kuoleman ja hautaaminen. Aabraham jäi siis jatkamaan elämää leskenä. Heti seuraavassa luvussa 24 kerrotaan Aabrahamin lähettäneen palvelijansa noutamaan pojalleen lisakille vaimoa. Voidaan ajatella, että Aabrahamilla oli jo Saaran kuoleman jälkeen mielessä myös itselleen uuden vaimon ottaminen, mutta hänen kerrotaankin tehneen näin vasta luvussa 25. Näin näemme Aabrahamin asettaneen toisen tarpeet ja toisen kaipauksen edelle omaa tarvettaan ja omia luvallisia halujaan. Samalla hän myös asetti etutilalle Jumalan jälkeläislupausten toteutumisen lisäkin kautta, teki siinä isänä oman osuutensa naittamalla lisäkin.

Tästä järjestyksestä meillä monilla on oppimista. Me niin helposti etsimme omaamme, otamme ja valitsemme ensin itse ja vasta sitten annamme vuoron toiselle, toteutamme ensin omat halumme ja tarpeemme ja vasta sitten paneudumme toisen asiaa ja silloinkin usein vain vasemmalla kädellä. Samoin me emme kaikessa etsi ensin "Jumalan valtakuntaa", Hänen parastaan, vaan etsimme omaamme kuten Paavali joutui toteamaan: "sillä kaikki he etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä Kristuksen Jeesuksen on" (**Fil 2:21**). Mutta näin ei tehnyt Aabraham, uskon isämme, ja näin ei tehnyt Herra Jeesus Kristus, vaan Hänkin tyhjensi itsenä ja otti orjan muodon meitä ensisijaisesti ajatellen ja Jumalan tahtoa etsien.

Lukua 24 voidaan myös tarkastella toisesta esikuvallisesta näkökulmasta. Ja tällöin kertomuksen isä Aabraham, joka lähettää omaisuuttaan hallitsevan palvelijansa noutamaan vähän aikaisemmin Moorilla uhraamalleen mutta kuin ylösnousemuksen kautta takaisin saaneelle pojalleen, lisakille, vaimoa, kuvaa Isää Jumalaa, joka lähetti ensimmäisenä helluntaina Pyhän Hengen (Apt 2) kihlaamaan ja noutamaan vähän aikaa sitten Golgatalla uhraamalleen mutta ylösnousemuksen kautta takaisin saamalleen Pojalleen, Kristukselle Jeesukselle, vaimoa eli seurakuntaa.

Mutta tämän lähempi tarkastelu on aivan oman lukunsa, oman raamattutuntinsa aihe.

18. Lisäkappale: Aabrahamin Jumala ei kadu antamaansa lahjaa (25a. luku)

1. Ja Aabraham otti vielä vaimon, ja hänen nimensä oli Ketura.

2. Ja hän synnytti hänelle Simranin ja Joksanin, Medanin ja Midianin, Jisbakin ja Suuahin. (25:1-2)

Olemme nähneet, miten vanhetessaan kuolettunut Aabraham koki lupauksen sanan antamaa ylösnousemusvoimaa ruumiissaan ja hänen mieskuntonsa palautui hänen ollessaan 100-vuotias. Mutta tämä Herran antama uusi elämänvoima ei jäänyt vain hetkelliseksi, se ei lakannut olemasta lisäkin syntymän jälkeen, sillä luku 25 osoittaa, miten Aabrahamin ottaessa vuosikymmeniä myöhemmin kuolleen Saaran tilalle uuden vaimon, Keturan, hän kykeni vielä tulemaan kuuden pojan isäksi (25:2).

Jumala ei siis "katunut" Aabrahamille armosta antamaansa "lahjaa", vaan salli sen säilyä tämän elämän loppuun saakka (kuoli 175-vuotiaana, 25:7).

Tässä on jotain samaa, mistä Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeessään:

29. Sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu. (Room 11:29)

Jos Jumala ottaisi meiltä välittömästi pois antamansa armolahjat, kun me hiukankin veltostumme niiden käyttämisessä tai kylmenemme hetkellisesti uskossamme, meillä kenelläkään ei taitaisi pidemmän päälle olla enää yhtään armolahjaa. Mutta kiitos Jumalalle, että Hän ei niin vain kadu ja vedä pois lahjaansa, vaan uskossa uudistuessamme ja takaisin rohkeuden saatuamme me voimme jälleen virittää palavaksi kerran saamamme lahjan – kuten Paavali kirjoitti Timoteukselle:

6. Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta.

7. Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen. (2. Tim 1:6-7).

Jumala muistaa koko ajan, että Hänen antamansa lahjat ovat armolahjoja eikä ansio- lahjoja, kuten me joskus erehdymme ajattelemaan.

Tässäkin luvussa on nähtävissä myös laaja esikuvallinen sanoma. Lisäkin uhraamisen ja takaisinsaamisen jälkeen Aabrahamin ensimmäinen vaimo, Saara, kuoli (luku 23) ja tämän jälkeen lisä sai palvelijan hänelle noutaman vaimon (luku 24) ja vielä tämän jälkeen tapahtui se, että Aabraham otti itselleen toisen vaimon, jonka kautta syntyi useita lapsia. Vastaavasti Kristuksen uhrin ja ylösnousemuksen jälkeen Jumalan vaimo, Israel kansa, hengellisesti ajatellen kuoli Kristuksen hylkäämisen seurauksena, mutta tuon kansa hyljättynä ollessa PH kihlaa ja kokoaa Kristukselle morsiusseurakuntaa (= tilanne juuri nyt; siinä mukana tietenkin messiaaniset juutalaiset), mutta seurakunnan ylöstempaamisen ja Karitsan häiden jälkeen (aikana) Jumala kääntyy jälleen Israelin kansan puoleen ja siitä tulee Kristuksen vastaanottamisen kautta Hänen vaimonsa 1000-vuotisen valtakunnan alussa ja se tulee tuona aikana palaamaan alkuperäiseen Jumalan suunnitelmaan maailman evankelistana ja se tulee olemaan tuolloin suuresti hedelmällinen (tätä auttaa se, että saatana on sidottu lähes koko 1000-vuotisen valtakunnan ajan, Ilm 20:2-3).

Mutta näidenkin yhtäläisyyksien lähempi tarkastelu on oma aiheensa eikä näiden muistiinpanojen kirjoittaja ymmärrä siitä ollenkaan kaikkea.